

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :
நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு)

(மலர்-64)

Jan (2) / 2010

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

திருவே தஞ்சம்

திருவரங்கனே தஞ்சம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம் 9
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் 16
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....18
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....30
6. திருமாலை 34

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 41)

184. மஹீபர்த்தா

இந்தப் பூமியைத் தாங்கி நிற்பவன். கூர்மமாக நின்று எப்போதும் தாங்குபவன்.

185. ஸ்ரீநிவாஸ:

மஹாலக்ஷ்மியின் இருப்பிடம். திருப்பாற்கடலானது கடையப்பட்டபோது அதிலிருந்து அவதரித்த மஹாலக்ஷ்மியைத் தனது மார்பில் வைத்துக் கொள்ளுதல் முதலான லீலைகளை இந்தத் திருநாமம் கூறுகிறது.

186. ஸதாம் கதி:

பக்தியுடன் உள்ளவர்களுக்குப் புகலிடமாக உள்ளவன். ஸர்வேச்வரன் சுதந்திரமாக, தனது விருப்பத்தின்படி செயல்கள் புரிபவன். ஆயினும் தன்னைச் சரணம் அடைந்தவர்களைப் பொறுத்தவரையில் அவனது செயல்கள் அவர்களுக்கு இன்பத்தை அளிப்பவையாகவே இருக்கும்.

187. அநிருத்த: (644)

எந்த இடையூறும் இல்லாதவன். தனது ஸ்ருஷ்டிகளைக் காப்பதற்காக எல்லையற்ற திவ்யமான செயல்களை எந்தவிதமான தடையும் இன்றிச் செய்பவன். இதனை

மௌல ஸம்ஹிதை - அபரிமித சேஷ்டோ பகவான் அநிருத்த: - அநிருத்தனின் செயல்கள் அனைத்தும் அபரிமிதமானவை - என்றது.

குறிப்பு: அடுத்த சில திருநாமங்களில் எம்பெருமானின் ஹம்ஸாவதாரம் விவரிக்கப்படுகிறது.

188. ஸுராநந்த:

தேவர்களுக்கு மிகுந்த ஆனந்தம் அளிப்பவன். இங்கு ஸர்வேச்வரன் எடுத்த அனைத்து அவதாரங்களுக்கும் மூலகாரணமாக உள்ள அநிருத்தனின் ஹம்ஸாவதாரம் உரைக்கப்பட்டது. தேவர்களின் ஆபத்துக் காலங்களில் அவர்களுக்குத் துணையாக நின்று, அவற்றை நீக்கி ஆனந்தம் அளிக்கிறான்.

189. கோவிந்த:

புகழ்ப்படும் சொற்களை அடைந்தவன். தங்களது ஆபத்து நீங்கியதால் தேவர்களின் புகழ்ச்சி என்னும் சொற்களைப் பெற்றவன். அஷ்டாத்யாயீ - கவாதிஷு விந்த: ஸம்ஜ்ஞாயாம் - "வாக்கு" என்பதைக் குறிக்கும் கோ என்னும் சொல், அடைதல் என்ற பொருள் கொண்ட "விந்த" என்பதுடன் சேர்ந்து ஒரு பெயரைக் குறிக்கும்போது - என்றது காண்க. தேவர்கள் தன்னைத் துதிக்கும்படியான உதவிகள் செய்தவன்.

190. கோவிதாம் பதி:

அறிஞர்களுக்கு ரசஷகன். காவ என்றால் வேதங்களின் சொற்கள். த்விதாம் என்றால் அந்தச் சொற்களை நன்கு அறிந்தவர்களின் ஞானம் என்ற யஜ்ஞம் மூலம் ஆராதிக்கப்படுபவன். இதனால் கோவிதாம் பதி: எனப்படுகிறான். ஹம்ஸ மூர்த்திம் அத ஆத்மானம் ஜ்ஞான யஜ்ஞ புஜம் ஸ்மரேத் - தான் செய்கின்ற ஞானம் என்னும் வேள்வியை ஏற்றுக்கொண்டு அதனை அனுபவிப்பவனும், அன்னம் போன்று உருவம் எடுத்தவனும் ஆகிய எம்பெருமானை ஒருவன் தியானிப்பானாக - என்றது காண்க.

191. மரீசி:

ப்ரகாசமாக உள்ளவன். பிறவியில் குருடர்களாகப் பிறந்தவர்கள் கூட தன்னைக் காணும்படியாக பிரகாசிக்கின்ற ரூபம் கொண்டவன். இதனால் மரீசி: எனப்படுகிறான். உணாதி சூத்திரம் - ம்ரு கணிப்யாம் ஈசி: - ஒளிருதல் என்னும் பொருள் கொண்ட "ம்ரு" மற்றும், மலர்தல் என்றும் பொருள் கொண்ட "க" என்னும் பதங்களுடன் "ஈசி" என்ற எச்சம் சேரும். "ம்ருங்" என்றால் ப்ரகாசத்துடன் இருத்தல் என்பதாகும். குந்தேந்துஸ்நிக்த காந்திச்ச - குருக்கத்தி மலர், சந்த்ரன் போன்று அழகான ரூபம் கொண்ட எம்பெருமான் உன்னான் - என்றது காண்க.

192. தமன:

அடக்குபவன். மந்தாகினி என்னும் கங்கை போன்று வேகத்துடன் ஓடிவரும் தனது சரீர ஒளி மூலம் ஸம்ஸாரம் என்ற துன்பத்தை நீங்குபவன். இதனால் தமன் என்ற திருநாமம் அடைந்தான்.

193. ஹம்ஸ:

அன்னமாக நின்றவன். யார் மேலே உள்ள திருநாமங்கள் மூலம் கூறப்பட்டவன் என்றால் அன்னமாக நின்ற எம்பெருமானே ஆவான். மௌல ஸம்ஹிதை - ஹந்தா ஸங்கானாம் - பந்தங்களை அழிப்பவன் - என்றது. ஹம்ஸ என்ற பதத்திற்கு மனோஹரம் (அழகு), ஹந்தி - கச்சதி (நடப்பவன்), ஸ்மயதே (புன்னகை) என்று பொருள் உண்டு. அதாவது அழகாக நடப்பவன் அல்லது புன்னகை செய்பவன் என்பதாகும். ப்ருஷத் மற்றும் உதர ஆகிய இரண்டும் சேரும்போது ப்ருசோதர என்று மாறுவது போன்று, ஹந் என்பதும் ஸ என்பதும் இணையும்போது ஹம்ஸ என்றாகிறது. மேலும் - ஸத் ஸத்த்வ சுப ஆச்ரய பரமஹம்ஸாய - சுத்தமான ஸத்வமயமான மங்களகரமான திருமேனியுடன் கூடிய அன்னமான பரம்பொருளுக்கு - என்றது காண்க.

194. ஸுவர்ண: (859)

அழகான சிறகுகள் கொண்டவன். அழகிய சிறகுகள் கொண்டவன் அல்லது ஸம்ஸாரம் என்ற பெரும் கடலில் இருந்து மீட்பவன் என்று ஸுபர்ண பதம் பொருள் தரும். இதனால் இவன் ஸுபர்ண என்ற திருநாமம் பெற்றான்.

குறிப்பு: அடுத்து உள்ள சில திருநாமங்கள் பத்மநாப ரூபத்தைக் குறிப்பவை ஆகும்.

195. புஜகோத்தம:

ஸர்ப்பங்களின் எஜமானன். பத்மநாப (48) மற்றும் அமரப்ரபு (49) ஆகிய திருநாமங்கள் மூலம் வ்யூஹ அவதாரங்களில் ஒன்றான அநிருத்தன் பற்றிக் கூறப்பட்டது. இங்கு விபவ அவதாரங்களில் முதன்மையான பத்மநாப அவதாரம் உரைக்கப்படுகிறது. புஜகஸ்ய என்றால் ஆதிசேஷன், உத்தம என்றால் “மேம்பட்டவன்” - ஆக ஆதிசேஷனுக்கு எஜமானன் என்பதாகும். அனந்தன் என்னும் ஆதிசேஷனைத் தனது படுக்கையாகக் கொண்டு சயனித்துள்ளவன். மானஸே அநந்த சயநே திவ்ய போத தநு: விபு: - மனோமயமான அனந்தன் என்ற சயனத்தில் திவ்யமான ஞானத்துடன் கூடியவனாக உள்ளவன் - என்று அவனைத் த்யானிக்கும் முறை கூறப்பட்டது. மஹாபாரதம் -ஸுஷ்வாப பகவான் விஷ்ணு: அப் சய்யாம் ஏக ஏவ ஹி நகஸ்ய போகே மஹதி சேஷஸ்ய அபித தேஜஸ: - அளவற்றதும், தேஜஸ் கொண்டதும் ஆகிய ஆதிசேஷன் என்ற நாகத்தின் மீது ஈடில்லாத பகவான் விஷ்ணு திருப்பாற்கடலில் சயனித்துள்ளான் - என்றது காண்க. ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் - போகி சய்யாகத: சேதே த்ரைலோக்ய க்ராஸ ப்ரும்ஹித: - மூன்று உலகங்களையும் உண்ட த்ருப்தியுடன் ஆதிசேஷன் என்னும் படுக்கையில் சயனித்துள்ள பகவான் - என்றது காண்க.

196. ஹிரண்ய நாப:

தங்கமயமான நாபியைக் கொண்டவன்.

197. ஸுதபா:

மிகவும் உயர்ந்த ஞானம் கொண்டவன். தப = ஞானம், அனைத்தையும் காண்கின்ற திறன் (ஞானம்) கொண்டவன். திவ்யபோதநு: விபு: - திவ்யமான ஞானமே வடிவாக உள்ளவனும் எங்கும் நிறைந்தவனும் - எனப்பட்டான்.

198. பத்மநாப: (48, 348)

நாபியில் தாமரையை உடையவன். பத்மநாபனைக் குறித்து முன்பு கூறப்பட்டவை அனைத்தும் இங்கு பொருந்தும். ஹிரண்யநாபன், பத்மநாபன் குறித்து ப்ராஹ்மபுராணம் கீழே உள்ளவாறு உரைக்கிறது. கதாசித் தஸ்ய ஸுப்தஸ்ய நாப்யாம் காமாத் அஜாயத திவ்யம் அஷ்டதளம் பூரி பங்கஜம் பார்த்திவம் மஹத் யஸ்ய ஹேமமயீ திவ்யா கர்ணிகா மேரு: உத்யதே - யோகநித்திரையில் உள்ள எம்பெருமானின் ஸங்கல்பம் மூலம் அவனுடைய திருநாபியில் இருந்து இந்த பூமியின் ரூபமாக, அழகான எட்டு இதழ்களுடன் கூடிய தாமரை வெளிப்பட்டது; அதன் தங்கமயமான காயானது மேரு என்பதாகும்.

199. ப்ரஜாபதி:

அனைத்திற்கும் தலைவன். தனது திருநாபியில் பிறந்த நான்முகன் உட்பட அனைத்திற்கும் தலைவனாக உள்ளவன். இங்கு நைமித்திகம் என்னும் ஸ்ருஷ்டி மற்றும் ப்ரளயம் கூறப்பட்டது.

குறிப்பு: அடுத்த சில திருநாமங்களில் நரஸிம்ஹ அவதாரம் உரைக்கப்படுகிறது.

200. அம்ருத்யு:

மரணத்தின் எதிரியாக உள்ளவன். அடுத்து நரஸிம்ஹ அவதாரம் இங்கு கூறப்படுகிறது. ம்ருத்யு என்றால் மரணம் எனப்படும். அம்ருத்யு என்பதற்கு மரணத்தின் விரோதி என்று பொருள். ம்ருத்யுவிற்கே ம்ருத்யுவாக உள்ளவன்.

இப்படியாக ஹாரீத குலத்திற்குத் திலகம் போன்ற ஸ்ரீவத்ஸாங்கர் என்னும் கூரத்தாழ்வனின் திருக்குமாரரும் ஸ்ரீரங்கநாதனின் தெய்வீக ஆணையால் , ஆகிய ஸ்ரீரங்கநாதன் அருளிச் ஸ்ரீபராசரபட்டர் என்னும் பெயர் பெற்றவரும் செய்த பகவத் குண தர்ப்பணம் என்ற ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்தில் , இரண்டாம் நூறு திருநாமங்களின் வ்யாக்யானம் ஸம்பூர்ணம் .

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 64)

அத்யாயம் - 4 - மூன்றாம் பாதம் - கதிபாதம்

அதிகரணம் -1- அர்ச்சிராத்யதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - அனைத்து ப்ரஹ்மவித்யை நிஷ்டர்களும் அர்ச்சிராதி மார்க்கம் என்னும் ஒரே வழி மூலமே மோக்ஷம் அடைகின்றனர் என்பது நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

4-3-1 அர்ச்சிராதிநா தத்ப்ராதிதே:

பொருள் - அர்ச்சிராதி மூலம் மட்டுமே; அதற்கே ப்ரஸித்தம் உள்ளது.

விஷயம் - இதயத்தில் வீற்றுள்ள அந்தர்யாமியான எம்பெருமானின் அனுக்ரஹம் மூலமாக ஸ்தூல உடலை விடும்போது, அதில் உள்ள ஸுஷும்நா நாடி வழியே ப்ரஹ்மஞானி வெளிக்கிளம்புகிறான் என்று கடந்த அதிகரணத்தில் கூறப்பட்டது. இப்படியாகக் கிளம்பும் அவன் செல்லும் வழி எது என்பது இங்கு ஆராயப்பட உள்ளது. ச்ருதியில் பல்வேறு பாதைகள் பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளன.

சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் (6-14-3) - யதா புஷ்கரபலாசே ஆபோ ந ச்லிஷ்யந்தே ஏவம் ஏவம் விதி பாபம் கர்ம ந ச்லிஷ்யதே - தாமரை இலையில் எவ்விதம் நீர் ஒட்டாமல் உள்ளதோ அது போன்று ப்ரஹ்மஞானிகள் தங்களைறியாமல் செய்கின்ற பாவங்கள் அவர்களிடம் ஒட்டுவதில்லை - என்று தொடங்கப்பட்டு, தொடர்ந்து ப்ரஹ்மவித்யை உபதேசிக்கப்படுகிறது. அதன் பின்னர் (4-15-5, 6) - அத யது ச ஏவ அஸ்மிந் சவ்யம் குர்வந்தி யது ச ந அர்ச்சிஷமேவ அபிஸம்பவந்தி

அர்ச்சிஷோ அஹ: அந்ஹ: ஆபூர்ய மாணபக்ஷம் அபூர்யமாணபக்ஷாத் யாந் ஷடுதங்வேதி மாஸாம்ஸ்தாந் மாஸேப்ய: ஸம்வத்ஸரம் ஸம்வத்ஸராந் ஆதித்யம் ஆதித்யாத் சந்த்ரமஸம் சந்த்ரமஸோ வித்யுதம் தத்புருஷோ அமாநவ: ஸ ஏநாந் ப்ரஹ்ம கமயதி ஏஷ தேவபதோ ப்ரஹ்மபத: ஏதேந ப்ரதிபத்யமாநா இமம் மாநவம் ஆவர்த்தம் நாவர்த்தந்தே - ப்ரஹ்மஞானி ஒருவன் மரணம் அடைந்தவுடன் செய்யப்பட வேண்டிய அந்திம கர்மங்களை அவனது புத்திரன் செய்யாமல் விட்டாலும், அவன் அர்ச்சிராதி மார்க்கமாகவே செல்கிறான்; அர்ச்சிஸ் (அக்னி), அஹஸ் (பகல்), சுக்லபக்ஷம், உத்தராயணம், ஸம்வத்ஸரம் (ஆண்டு), சூரியன், சந்த்ரன், வித்யுத் (மின்னல்) என்னும் வரிசையில் செல்கிறான்; அதன் பின்னர் வித்யுத் புருஷன் எனப்படும் அமாநவன் என்பவன் இவர்களை ப்ரஹ்மத்திடம் இட்டுச் செல்கிறான். இதுவே தேவர்வழி என்பதாகும். இதுவே ப்ரஹ்மபதம் என்றும் கூறப்படும். இதன் மூலமாகச் செல்பவர்கள் ஸம்ஸார சுழற்சிக்கு மீண்டும் திரும்புவதில்லை - என்று கூறப்பட்டது. ஆனால், இதே உபநிஷத்தின் எட்டாவது ப்ரபாடகத்தில் (8-6-5) - அத ஏதேரேவ ரச்மிபி: ஊர்த்வம் ஆக்ரமதே - சூரிய கிரணங்கள் மூலமாகவே ப்ரஹ்மஞானி மேலே கிளம்புகிறான் - என்பது மட்டுமே கூறப்பட்டது.

கௌஷீதகீ உபநிஷத்தில் தேவயானமார்க்கம் என்பது பற்றி வேறுவிதமாக உரைக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த வரியானது (1-3) - ஸ ஏதம் தேவயாநம் பந்தாநம் ஆபத்ய அக்நிலோகம் ஆகச்சதி ஸ வாயுலோகம் ஸ வருணலோகம் ஸ ஆதித்யலோகம் ஸ இந்த்ரலோகம் ஸ ப்ரஜாபதிலோகம் ஸ ப்ரஹ்மலோகம் - தேவயான மார்க்கமாகச் செல்லும் ப்ரஹ்மஞானி அக்நிலோகம், வாயுலோகம், வருணலோகம், ஆதித்யலோகம், இந்த்ரலோகம், ப்ரஜாபதிலோகம் மற்றும் ப்ரஹ்மலோகம் என்னும் மார்க்கத்தில் செல்கிறான் - என்பதாகும்.

ப்ருஹதாரண்யகத்தில் (6-2-15) - ய ஏவமேவ விது: யே ச கிமே அரண்யே ச்ரத்தாம் ஸத்யம் உபாஸ்தே தே அர்ச்சிஷம் அபி ஸம்பவந்தி அர்ச்சிஷோ அஹ: அஹ்ந ஆபூர்யமாணபக்ஷம் ஆபூர்யமாணபக்ஷாத் யாந் ஷண்மாஸாந் உதங் ஆதித்ய ஏதி மாஸேப்ய: தேவலோகம் தேவலோகாத் ஆதித்யம் ஆதித்யாத் வைத்யுதம் வைத்யுதாத் புருஷோ மாநஸ: ஸ ஏத்ய ப்ரஹ்மலோகாந் கமயதி - எந்தப் புருஷர்கள் காட்டில் இருந்தபடி ச்ரத்தையுடன் ஸத்யம் என்ற சப்தம் மூலம் உரைக்கப்படும் பரமாத்மாவை ப்ரத்யகாத்மாவின் ஆத்மாவாக உபாஸிக்கின்றனரோ, அவர்கள் அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தின் அபிமான தேவதையை அடைகின்றனர். அங்கிருந்து

பகல், சுக்லபக்ஷம், உத்தராயணம், தேவலோகம், ஆதித்யன், மின்னல் என்ற மார்க்கத்தில் செல்கின்றனர். அங்கிருந்து வைத்யுத ப்ருஷன் எனப்படும் ப்ரஹ்மத்தின் மனதால் படைக்கப்பட்டவன் இவர்களை ப்ரஹ்மத்திடம் வழி நடத்துகிறான் - என்று கூறப்பட்டது. ஆனால் இதே ப்ருஹ்தாரண்யகத்தில் மற்றோரு விதமாகவும் உரைக்கப்பட்டது. அந்த வரிகள் (5-10-1) - யதா வை புருஷ: அஸ்மாத் லோகாத் ப்ரைதி ஸ வாயுமாகச்சதி தஸ்மை ஸ விஜிஹீதே யதா ரதசக்ரஸ்ய கம் தேந ஸ ஊர்த்வம் ஆக்ரமதே ஸ ஆதித்யமாகச்சதி தஸ்மை ஸ தத்ர விஜிஹீதே யதா ஆடம்பரஸ்ய கம் நேந ஸ ஊர்த்வமாக்ரமதே சந்த்ரமஸம் ஆகச்சதி தஸ்மை ஸ தத்த விஜிஹீதே யதா துந்துபே: கம் - இந்த உலகை விட்டுக் கிளம்பும் ப்ரஹ்மஞானி வாயுவை அடைகிறான். இப்படியாகத் தன்னிடம் வந்த அந்த ப்ரஹ்மஞானிக்காக வாயுதேவன் தன்னிடத்தில் தேர்ச்சக்கரத்தின் நடுவில் காணப்படும் சிறிய சந்து போன்ற அமைப்பை உண்டாக்கிக் கொடுக்கிறான். அதன் வழியே செல்லும் ப்ரஹ்மஞானி ஆதித்யனை அடைகிறான். தன்னிடம் வந்த அந்த ஞானிக்காக ஆடம்பரம் என்னும் வாத்யத்தில் காணப்படும் சந்திரன் அளவுள்ள துளையை ஆதித்யன் தன்னிடம் ஏற்படுத்திக் கொடுக்கிறான். அதன் வழியே சென்று ப்ரஹ்மஞானி சந்த்ரனை அடைகிறான். தன்னிடம் வந்த ஞானிக்காக சந்த்ரன் தன்னிடத்தில் துந்துபி என்ற வாத்யத்தில் உள்ள சந்தின் அளவு கொண்ட துளையை ஏற்படுத்திக் கொடுக்கிறான். அதன் மூலம் ப்ரஹ்மஞானி மேலே செல்கிறான் - என்பதாகும்.

சந்தேகம் - பல உபநிஷத்துக்களில் கூறப்படும் அர்ச்சிராதி மார்க்கம் பல்வேறு விதமாகக் கூறப்பட்டிருந்தாலும் ஒன்றே எனவும், அந்த வழியாகவே ப்ரஹ்மஞானி செல்கிறான் எனவும் ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டுமா? அல்லது பலவிதமான அர்ச்சிராதி மார்க்கங்கள் கூறப்பட்டதால், இந்த மார்க்கம் மூலமே செல்கிறான் அல்லது அந்த மார்க்கம் மூலமே செல்கிறான் என்று உறுதியாகக் கூற இயலாதா? இதில் எது சரியானது?

பூர்வபக்ஷம் - ஒரு குறிப்பிட்ட மார்க்கமாகச் செல்கிறான் என்று உறுதியாகக் கூற இயலாது என்றே கொள்ளவேண்டும். ஏன்? அர்ச்சிராதி மார்க்கம் குறித்துப் பலவிதமாகக் கூறப்பட்டதாலும், இவ்விதம் உள்ள பலவும் ஒன்றுக்கு ஒன்று தொடர்பு இன்றி கூறப்பட்டதாலும் உறுதியாகக் கூற இயலாது.

ஸித்தாந்தம் - அர்ச்சிராதிநா - அர்ச்சிராதி என்ற ஒரு பாதை மட்டுமே எங்கும் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆகவே அவர்கள் அர்ச்சிராதி மார்க்கமாகவே செல்கின்றனர். ஏன்? தத்ப்ரதிதே: - அனைத்து இடங்களிலும் அதுவே ப்ரஸித்தமாக உள்ளது. ப்ரதித: = ப்ரஸித்தி. அதாவது, "அந்த உபநிஷத்தில் கூறப்பட்டது போன்றே இந்த உபநிஷத்திலும் கூறப்பட்டுள்ளதே", என்ற எண்ணம் இந்த அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தைக் குறித்து மட்டுமே உண்டாகிறது. இந்த மார்க்கத்தைக் குறித்து ஒரு சில உபநிஷத்தில் கூட்டியும், ஒரு சிலவற்றில் குறைத்தும் கூறப்பட்டது. இது எப்படி? மூன்றாம் அத்யாயம், மூன்றாம் பாதத்தில் ஓர் உபநிஷத்தில் சில குணங்கள் கூறாமல் விடப்பட்டிருந்தாலும், மற்றோர் உபநிஷத்தில் அதிகமாகப் படிக்கப்பட்டிருந்தால், அந்தக் குணங்களைக் குறைவாகப் படிக்கப்பட்ட இடங்களில் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும் என்று கூறப்பட்டது அல்லவோ? இதே போன்று இங்கும் கொள்ளவேண்டும். சாந்தோக்யத்தின் உபகோசல வித்யை பகுதியிலும், பஞ்சாக்னி வித்யை பகுதியிலும் ஏற்றத்தாழ்வு இன்றி ஒரே போன்று இந்த மார்க்கம் படிக்கப்பட்டது. வாஜஸநேயகத்தில் (ப்ருஹத்) பஞ்சாக்னி வித்யை பகுதியில், சாந்தோக்யத்தில் உள்ளது போன்று சிறிய அளவிலான மாறுதலும் படிக்கப்பட்டது. ஆகவே அங்கும் சாந்தோக்யத்தில் உரைத்த அதே மார்க்கம் என்றே கொள்ளவேண்டும். அனைத்து இடங்களிலும் அக்னி, சூரியன் போன்றவை ஒரே போன்று படிக்கப்பட்டது காண்க.

அர்ச்சிராத்யதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

அதிகரணம் - 2- வாய்வதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - ஸம்வத்ஸரத்தை அர்ச்சிராதி மார்க்கமாக அடையும் முக்தன், அதன் பின்னர் ஆதித்யனை அடைவதற்கு முன்பாக வாயுவை அடைகிறான் என்று நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

4-3-2 வாயும் அப்தாத் அவிசேஷ விசேஷாப்யாம்

பொருள் - ஸம்வத்ஸரத்தின் பின்னர் வாயுவை அடைவான், பொதுவாகவும் விசேஷமாகவும் கூறப்பட்டதால்.

விஷயம் - ப்ரஹ்மஞானிகள் அர்ச்சிராதி மார்க்கமாகவே செல்கின்றனர் என்பது கூறப்பட்டது. அந்த மார்க்கத்தைப் பற்றி சாந்தோக்யத்தில் (4-15-5) - மாஸேப்ய: ஸம்வத்ஸரம் ஸம்வத்ஸராத் ஆதித்யம் - மாதத்திலிருந்து வருடம், வருடத்திலிருந்து ஆதித்யம் - என்று ஸம்வத்ஸரமானது (வருடம்), மாதம் மற்றும் ஆதித்யன் ஆகிய இரண்டிற்கும் நடுவில் கூறப்பட்டது.

ஆனால் வாஜஸநேயகத்தில் (ப்ருஹத்: 6-2-15) - மாஸேப்யோ தேவலோகம் தேவலோகாத் ஆதித்யன் - என்று தேவலோகத்தை மாதத்திற்கும் ஆதித்யனுக்கும் இடையே படித்தனர். இந்த இரண்டு இடங்களிலும் படிக்கப்பட்ட அர்ச்சிராதி மார்க்கம் என்பது ஒன்று என்பதால், ஸம்வத்ஸரம் மற்றும் தேவலோகம் ஆகிய இரண்டையும் இரண்டு இடங்களிலும் கொள்ளவேண்டும்.

இந்த இரண்டு இடங்களிலும் மாஸேப்ய: ஸம்வத்ஸரம், மாஸேப்ய: தேவலோகம் என்ற ஐந்தாம் வேற்றுமை மூலம், ஸம்வத்ஸரம் மற்றும் தேவலோகம் ஆகிய இரண்டும் ஒரே போன்று உள்ளதாகத் தோன்றுகிறது. ஆனால் சாந்தோக்யத்தில் (4-15-5) - அர்ச்சிஷ: அஹரக்ந ஆபூர்யமாணபக்ஷம் ஆபூர்யமாணபக்ஷாத் யாந்ஷடுதங்ஷேதி மாஸாம்ஸ்தாந் - அர்ச்சிஸ்ஸிலிருந்து அக்னி, அக்னியில் இருந்து பகல், பகலில் இருந்து சுக்லபக்ஷம், சுக்லபக்ஷத்தில் இருந்து வடக்கில் சூரியன் உதிக்கும் உத்தராயணம் - என்று அதிக காலங்களைக் கூறியபடி உள்ளதால், மாதங்களுக்குப் பிறகு வருடம் என்பதே புத்தியில் நிற்கிறது. ஆகவே ஸம்வத்ஸரத்தையே மாதத்தின் பின்னர் (தேவலோகம் என்பதற்கு முன்பாக) படிக்க வேண்டும் என்றாகிறது.

வாஜஸநேயகத்தின் மற்றொரு இடத்தில் (5-10-1) - யதா வை புருஷோ அஸ்மாத் லோகாத் ப்ரைதி ஸ வாயுமாகச்சதி தஸ்மை ஸ தத்ர விஜிஹீதே யதா ரதசக்ரஸ்ய கம் தேந ஸ ஊர்த்வமாக்ரமதே ஸ ஆதித்யமாகச்சதி - இங்கிருந்து செல்பவன் அர்ச்சிராதி வழியில் சென்று வாயுவை அடைகிறான், வாயுவானது சக்ரத்தில் உள்ள சந்து போன்ற துளையை இவனுக்கு ஏற்படுத்துகிறது. அதன் மூலம் சென்று சூரியனை அடைகிறான் - என்று உள்ளது. இங்கு ஆதித்யனுக்கு முன்பாக வாயு கூறப்பட்டது. ஆனால் கௌஷீதகீ உபநிஷத்தில் (1-3) - ஸ ஏதம் தேவயாநம் பந்தாநம் ஆபத்ய அக்நிலோகம் ஆகச்சதி ஸ வாயுலோகம் - அர்ச்சிராதி மார்க்கமாக வரும் அவன் அக்நிலோகம் அடைந்து, அதன் பின்னர் வாயுலோகம்

அடைகிறான் - என்று அக்னிலோகம் எனக் கூறப்பட்ட அர்ச்சிஸ் என்பதன் பின்னர் வாயுலோகம் கூறப்பட்டது. கௌஷீதகீ உபநிஷத்தில் கூறிய வரிசையின்படி அர்ச்சிஸ் என்பதன் பின்னரே வாயு படிக்கப்படவேண்டும். ஆனால் ப்ருஹத் உபநிஷத்தில் (5-10-1) - தே ந ஸ ஊர்த்வம் ஆக்ரமதே ஸ ஆதித்யம் ஆகச்சதி - என்பதில் உள்ள "ஊர்த்வ" சப்தம் காரணமாக, ஆதித்யனுக்கு முன்பாக வாயுவைப் படிக்கவேண்டும். ஆகவே ஸம்வத்ஸரத்தைத் தொடர்ந்து ஆதித்யனுக்கு முன்பாக தேவலோகமும் வாயுவும் படிக்கப்பட வேண்டும் என்றாகிறது.

சந்தேகம் - ப்ரஹ்மஞானி தனது விருப்பத்தின்படி எதற்கு வேண்டுமானாலும் முதலில் செல்லலாம் என்னும்படியாக தேவலோகம் மற்றும் ஸம்வத்ஸரம் ஆகிய இரண்டும் வெவ்வேறா? அல்லது அவை இரண்டும் வெவ்வேறு அல்ல என்றால், ஸம்வத்ஸரம் சென்ற பின்னர் தேவலோகமாக உள்ள வாயுவிற்குச் செல்லவேண்டுமா? இவற்றில் எது சரியானது?

பூர்வபக்டம் - இவை இரண்டும் ப்ரஸித்தமாக உள்ளதால், இரண்டும் வெவ்வேறு ஆகும். ஆகவே ஊர்த்வ பதம் காரணமாகவும் ஐந்தாம் வேற்றுமையாலும், ச்ருதியில் கூறிய வரிசையின்படி, ஸம்வத்ஸரம் மற்றும் ஆதித்யன் ஆகிய இரண்டிற்கும் இடையே தேவலோகம் மற்றும் வாயு உள்ளதாகின்றன. இங்கு ப்ரமாணம் ஏதும் இல்லாத காரணத்தினால், ஸம்வத்ஸரத்தின் பின்னர் ப்ரஹ்மஞானியாக உள்ளவன் தனது விருப்பத்தின்படி தேவலோகம் அல்லது வாயு என்பதில் ஏதாவது ஒன்றை அடைந்து, அதன் பின்னர் ஆதித்யனை அடைகிறான் என்றே கொள்ளவேண்டும்.

ஸித்தாந்தம் - ஸம்வத்ஸரத்தின் பின்னர் வாயுவை அடைவான். ஏன்? அவிசேஷ விசேஷாப்யாம் - சாதாரணமாகவும், முக்கியமாகவும் வாயுவே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. தேவலோகம் என்ற பதமானது சாதாரணமாகவே தேவாநாம் லோக: என்பதன் மூலம் வாயுவையே குறிக்கிறது. ப்ருஹத் உபநிஷத் (5-10-1) - ஸ வாயும் ஆகச்சதி தஸ்மை ஸ தத்ர - அவனுக்காக வாயு - என்பதன் மூலம், வாயு என்ற பதத்தினால் வாயுவையே உணர்த்தியது. ஆகவே தேவலோகம் மற்றும் வாயு ஆகிய இரண்டாலும் பொதுவாகவும் குறிப்பாகவும் வாயுவே கூறப்படுகிறது. எனவே ஸம்வத்ஸரம் சென்ற பின்னர் வாயுவையே அடையவேண்டும் என்றாகிறது. கௌஷீதகீ உபநிஷத்தில் அக்னிலோகம் என்பது

போன்று வாயுலோகம் என்ற பதம் வாயுவையே குறிப்பதாக உள்ளது. இது தவிர கீழே உள்ள ச்ருதி வரிகளில் வாயுவைப் பற்றிக் கூறியது காண்க.

- வாயுச்ச தேவாநாம் ஆவாஸ பூத: - வாயுவே தேவர்களின் இருப்பிடம்.
- யோ அயம் பவதே ஏஷ தேவாநாம் க்ருஹா: - வீசுகின்ற காற்றானது தேவர்களின் இருப்பிடம்.

வாய்வதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 64)

அதிகாரம் - 18 - அபராதபரிஹார அதிகாரம்

ஸ்வச்ச ஸ்வாது ஸதா அவதாத ஸுபகாம் தைவாதயம் தேஹ்ப்ருத்
மாலிந்ய ப்ரசமாய மாதவ தயா மந்தாகிநீம் விந்ததி
யத்யப்யேவமஸாவஸார விஷய ஸ்ரோத: ப்ரஸூதை: புந:
பங்கைரேவ கலங்கயந் ப்ராஜ்ஞைர்ந ஸம்லிஷ்யதே

பொருள் - இந்த சரீரத்தைத் தாங்கி நிற்கின்ற ஜீவன் தற்செயலாக அடைவது என்னவென்றால்: சிறிதும் களங்கம் அற்றதும், இனிமையாக உள்ளதும், தூய்மையாக உள்ளதால் பாவங்களைப் போக்கவல்லதும், அனைத்தையும் அளிக்கவல்ல உயர்ந்த குணங்கள் கொண்டதுமான எம்பெருமானின் தயை என்னும் கங்கையை, மோசஷத்திற்குத் தடையாக உள்ள பாவம் நீங்கும் பொருட்டு அடைகிறான். இப்படியாக உயர்ந்த வஸ்து கிட்டியபோதிலும், ஒரு ப்ரபன்னன் சற்றும் ஸாரம் இல்லாத உலக விஷயங்கள் என்னும் வெள்ளத்தின் காரணமாக உண்டாகும் சேற்றில் சிக்குகிறான். இதன் மூலம் தனது சரீரத்தை மீண்டும் அசுத்தப்படுத்தியவனாக, அறிஞர்களால் அண்டத் தகாதவனாக உள்ளான்.

ப்ரபன்னனுக்கு பாவங்கள் நேராமை, ஒட்டாமை

மூலம் - இப்படி பகவச்சேஷதைக ஸ்வபாவனாகையாலே சாஸ்த்ரநியத தக்கைங்கர்யைக ரஸனான இவ்வதிகாரிக்குப் பின்பு அநாபத்தில் புத்தியூர்வகமான அபராதம் வருகை, பற்றின கைங்கர்யைகநிஷ்டைக்கு விருத்தமாகையாலே, ப்ராயேண ஸம்பாவிதமன்று. ப்ராப்தகர்ம விசேஷவசத்தாலே தேச கால அவஸ்தா வைகுண்யஹேதுகமாகவும் ப்ராமாதிகமாகவும் ஸுஷுப்த்யாத்ய வஸ்தைகளிலும் வரும் அபராதலேசங்களுள்ளவை அச்லேஷ விஷயமாய்க் கழிந்துபோம்.

விளக்கம் - ப்ரபன்னன் தன்னுடைய இயல்பாகவே எம்பெருமானின் அடிமையாக உள்ளான். அவன் சாஸ்த்ரங்களின் அடிப்படையில் அமைந்துள்ள கைங்கர்யங்கள் மூலமாக எம்பெருமானுக்குக் கைங்கர்யங்கள் செய்து மகிழ்கிறான். இப்படிப்பட்ட ஒருவன் தனது ஆபத்து காலம் நீங்கலாக எம்பெருமானுக்கு எதிராக எந்தவிதமான அபராதமும் செய்யமாட்டான். அப்படிச் செய்தான் என்றால், அவன் எம்பெருமானுக்கு மட்டுமே அடிமை என்ற தன்மை பொருந்தாது போய்விடும் (ஆகவே அவன் எந்தவிதமான அபராதங்களும் செய்வதில்லை). ஆனால் பலன் தரத் தொடங்கிவிட்ட பூர்வகர்மங்கள் காரணமாகவும், காலம்-இடம்-தருணம் ஆகியவை காரணமாகவும் அவன் தன்னை அறியாமலோ அல்லது உறங்கும்போதோ சில அபராதங்களைச் செய்துவிடக்கூடும். இப்படிப்பட்ட அபராதங்கள் அவனுக்கு ஒட்டுவதில்லை. அவை எந்தவிதமான சுவடும் இன்றி கழிந்துவிடுகின்றன.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 20)

27. இவ்வர்த்தம் மந்த்ரரத்நத்தில் ப்ரதமபதத்திலே ஸுஸ்பஷ்டம்.

அவதாரிகை - இதுதான் ப்ரபத்த்யநுஷ்டாந ரூபமான த்வயத்தில் ப்ரதமபதத்திலே காணலாமென்கிறார் (இவ்வர்த்தமென்று தொடங்கி).

விளக்கம் - மேலே கூறியதன் பொருளை ப்ரபத்தியின் அனுஷ்டானமாக உள்ள த்வய மந்த்ரத்தின் முதல் பதத்தில் காணமுடியும் என்று அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - ஸகலோபநிஷத்ஸாரமாய் ஸர்வாதிகாரமாய் அவிளம்ப்ய பலப்ரதமாய் ஸர்வேச்வரனுக்கு அத்யந்தாபிமதமாயிருக்கையாலே ஸர்வமந்த்ரரந்தர உத்க்ருஷ்ட தயா த்வயேந மந்த்ர ரத்நேந என்கிறபடியே, மந்த்ர ரத்நாக்க்யமாயிறே த்வயமிருப்பது; அந்த வைபவந் தோற்றுக்கைக்காக, த்வயமென்னாதே மந்த்ரரத்நம் என்கிறார்; அதில் ப்ரதம பதத்தில் மதுபர்த்தமான புருஷகாரோபாய நித்யயோகத்துக்கு ப்ரயோஜநம் -ஏதேனுமொரு தேசத்திலே ஏதேனுமொரு காலத்திலேயொரு ஸம்ஸாரி சேதநனுக்கு பகவத் ஸமாச்ரயண ருசி விளைந்தால், சஞ்சலம் ஹி மந:, நின்றவா நில்லா நெஞ்சு என்கிறபடியே சூறாவளிக் காற்றுப்போலே சுழன்று வருகிற நெஞ்சு தளமாக அங்குரித்து சுஷணபங்குரையான ருசி தீருவதுக்கு முன்னே, ததுப்பத்திசுஷணத்திலே யாச்ரயிக்கலா யிருக்கையிறே; ஆகையாலே ப்ரபத்தியினுடைய தேசகால நியமராஹித்யம் அந்த பதத்திலே நன்றாகத் தோற்றுமென்கிறார்.

விளக்கம் - த்வயம் என்பது, அனைத்து உபநிஷத்துக்களின் சாரமாக உள்ளது, அனைவருக்கும் ஏற்கலாம்படி உள்ளது, மிகவும் விரைவாய் பலன் அளிக்கவல்லது,

ஸர்வேச்வரனுக்கு மகிழ்ச்சி அளிக்கவல்லதாக உள்ளதால் அனைத்து மந்த்ரங்களிலும் மிகவும் உயர்ந்தது, த்வயேந மந்த்ர ரத்தேந - மந்த்ர ரத்னம் த்வயமே - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப இரத்தினம் போன்றது ஆகும். இத்தகைய சிறப்புகள் வெளிப்படும்படியாகவே இந்தச் சூர்ணையில் த்வயம் என்று கூறாமல் "மந்த்ரரத்னம்" என்றார். இந்த மந்த்ரத்தின் முதல் பதமாக உள்ள ஸ்ரீமந் என்பதில் காணப்படும் "மதுப்" என்பதன் பொருள் என்னவென்றால், புருஷகாரமாக உள்ள பிராட்டியும் உபாயமாக உள்ள ஸர்வேச்வரனும் எப்போதும் நித்யயோகம் என்னும்படி என்றும் சேர்ந்து இருத்தல் என்பதாகும். இவ்விதம் உள்ளதன் பயன் என்ன? ஏதேனும் ஓர் இடத்தில், ஏதேனும் ஒரு காலத்தில், ஏதேனும் ஒரு ஸம்ஸாரிக்கு எம்பெருமானை அடையவேண்டும் என்ற ருசி ஏற்படலாம். கீதை - சஞ்சலம் ஹி மந: - மனம் சலனம் நிறைந்தது, பெரியதிருமொழி (1-1-4) - நின்றவா நில்லா நெஞ்சு - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, நெஞ்சத்தில் தோன்றியவுடன் அழிவதாக அந்த ருசி உள்ளது. இந்த ருசியானது உடனேயே மறைவதற்கு முன்பாக, அந்த ருசி தோன்றியவுடனேயே எம்பெருமானைப் பற்றுவதற்கு, இந்த நித்யயோகச்சேர்த்தி பயன்படுவதாக உள்ளது. ஆகவே ப்ரபத்திக்கு இடம், காலம் போன்ற வரையறை இல்லை என்பதை த்வயத்தில் உள்ள அந்தப் பதம் உணர்த்துகிறது என்கிறார்.

28. ப்ரகார நியதியில்லையென்னுமிடம் எங்கும் காணலாம்.

அவதாரிகை - ப்ரகார நியமராஹித்யத்தை தர்சிப்பிக்கிறார்மேல் (ப்ரகாரநியதி) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இன்ன முறையைப் பின்பற்றிய பின்னரே ப்ரபத்தி செய்யவேண்டும் என்ற ப்ரகார நியமம் இல்லை என்பதை உணர்த்துகிறார்.

வ்யாக்யானம் - "எங்கும் காணலாம்" என்றது, இத்தையநுஷ்டிப்பார் ச்ரவிப்பார் எல்லார் பக்கலிலுங் காணலாமென்றபடி.

விளக்கம் - "எங்கும் காணலாம்" என்பதன் மூலம் ப்ரபத்தியைக் கைக்கொள்கிறவர்கள், கேட்கின்றவர்கள் போன்ற அனைவரிடத்திலும் காணலாம் என்றார்.

29. த்ரௌபதி ஸ்நாதையாயன்றே ப்ரபத்தி பண்ணிற்று; அர்ஜுனன் நீசர் நடுவேயிறே இவ்வர்த்தங்கேட்டது.

அவதாரிகை - அதெங்கே கண்டதென்ன; பூர்வ ப்ரக்ருத விஷயங்களிலே தர்சிப்பிக்கிறார்.

விளக்கம் - மேலே உள்ள சூர்ணையில் “காணலாம்” என்பதை மேலும் விவரிக்கும் விதமாக, எங்கு காணலாம் என்பதை முன்னே கூறிய நிகழ்வுகள் மூலம் விளக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் - “த்ரௌபதி” இத்யாதி வாக்ய த்வயத்தாலே. “ஸ்நாதையாயன்றே ப்ரபத்தி பண்ணிற்று” என்றது துச்சாஸநாக்ருஷ்டையாய் ஸபையில் வருகிறபோது, ரஜஸ் வலைக வஸ்த்ராஹம் நது மாம் நேது மர்ஹஸி குருணாஞ்ச புரஸ்ஸ்தாதும் ஸபாயாம் நாஹ முத்ஸஹே என்னும்படி அசுத்தையாயிருக்கிறவள் ஸ்நாநம் பண்ணியன்றே ப்ரபத்தி பண்ணிற்றென்றபடி; இத்தால், ப்ரபத்தி பண்ணுவார் ப்ரயதராய்ப் பண்ண வேணுமென்னும் நியதியில்லாமை காட்டப்பட்டது. “நீசர் நடுவேயிறேயிவ் வர்த்தங் கேட்டது” என்றவிடத்தில், நீசரென்கிறது நெடுந்தகையை நினையாதார் நீசர் என்றாழ்வாரருளிச் செய்த சௌரிநிந்தா விமுகரான ஹேயரை. விஷ்ணு பக்தி விஹிநஸ்து யதிச்ச ச்வபசாதம:, விப்ராத் த்விஷ்ட்குணயுதா தரவிந்தநாப பாதாரவிந்த விமுகாச் ச்வபசம் வரிஷ்டம் என்று பகவத் விமுகரை ச்வபசாதமராகச் சொல்லிற்றிறே; அதுக்கு மேல், சரணாகதையைப் பரிபவித்தும் சரணாகதரான பாண்டவர்கள் திறத்திலே தீங்குகளைச் செய்தும் போருகையாலே, ஸத்யச் சண்டாளதாம் வ்ரஜேத் என்கிற கர்மசண்டாளரிநே கை கலந்து நிற்கிறது. “நீசர்நடுவே” என்கையாலே நீசஸ்ப்ருஷ்டியா லிவனுக்குண்டான அசுத்தியும் நீசஸகாசத்திலே என்னுமிடமும் தோற்றுகிறது. இத்தால் - ப்ரபத்தி ச்ரவணம் பண்ணும்போது நீசமத்யத்திலாகாதென்னும் நியதியில்லாமை காட்டப்பட்டது.

விளக்கம் - இந்த இரண்டு வாக்கியங்கள் மூலம் கூறப்பட்டது என்ன? “ஸ்நாதையாயன்றே ப்ரபத்தி பண்ணிற்று” என்பதன் மூலம் எதனை உணர்த்துகிறார்? துச்சாதனனால் இழுத்துக் கொண்டு சபைக்கு வரவழைக்கப்பட்டபோது மஹாபாரதம் - ரஜஸ் வலைக வஸ்த்ராஹம் நது மாம்

நேது மர்ஹஸி குருணாஞ்ச புரஸ்ஸ்தாதும் ஸபாயாம் நாஹ முத்ஸஹே - நான் இப்போது மாதவிலக்கு ஏற்பட்டவளாகவும், ஓர் ஆடையை மட்டுமே உடுத்தியவளாகவும் இருக்கிறேன்; ஆகவே என்னைச் சபைக்கு அழைத்துச் செல்வது சரியல்ல; ஆசார்யர்கள் முன்பாகவும், சபையினர் முன்பாகவும் இந்தச் சூழ்நிலையில் நான் நிற்பதற்கு உடன்படவில்லை - என்றாள். ஆகவே அப்போது அவள் அசுத்தத்துடன் கூடியவளாகவே இருந்தாள். ஆக அவள் க்ருஷ்ணனிடம் ப்ரபத்தியைச் செய்தபோது நீராடிய பின்னர் செய்யவில்லை அல்லவோ? இதன் மூலம் ப்ரபத்தியைக் கைக்கொள்பவர்கள் தூயவர்களாக நின்று செய்யவேண்டும் என்ற நியமம் இல்லை என்பது உணர்த்தப்பட்டது.

”நீசர் நடுவேயிறேயிவ் வர்த்தங் கேட்டது” என்பதன் மூலம் எதனை உணர்த்தினார்? இங்கு நீசர் என்ற பதம் பெரியதிருமொழியில் (11-6-8) - நெடுந்தகையை நினையாதார் நீசர் - என்று திருமங்கையாழ்வார் அருளிச் செய்தபடி, எம்பெருமானிடம் பக்தி இல்லாத தாழ்ந்தவர்களைக் குறிக்கும். விஷ்ணு பக்தி விஹிநஸ்து யதிச்ச ச்வபசாதம: - விஷ்ணுவிடம் பக்தி இல்லாத ஸந்யாஸி, அவனிடம் பக்தி உள்ள நீசனை விடத் தாழ்ந்தவன் - என்றும், ஸ்ரீமத்பாகவதம் - விப்ராத் த்விஷ்ட்குணயுதா தரவிந்தநாப பாதாரவிந்த விமுகாச் ச்வபசம் வரிஷ்டம் - பன்னிரண்டு குணங்களுடன் கூடியவனும் திருநாபியில் தாமரை மலரை உடையவனும் ஆகிய எம்பெருமானின் திருவடிகளில் பக்தி இல்லாத அந்தணனை விட விஷ்ணுவின் அடியவனாக உள்ள சண்டாளன் உயர்ந்தவன் - என்றும் கூறப்பட்டது காண்க. இதன் மூலம் எம்பெருமானிடம் பக்தி அற்றவர்களைத் தாழ்ந்தவர்களைவிடத் தாழ்ந்தவர்கள் என்று கூறியது காண்க. இதற்கு மேலாக சரணாகதி அடைந்தவளான திரௌபதியைத் துடிக்க வைத்தும், பாண்டவர்களுக்குப் பல தீமைகளைச் செய்தும் நின்றதால், ப்ரம்மாண்ட புராணம் - ஸத்யச் சண்டாளதாம் வ்ரஜேத் - எனது அடியார்களைத் தூற்றும் அந்தணன் சண்டாளன் ஆவான் - என்றபடி, சண்டாளர்களாக நின்ற கௌரவர்களுடன் சரிசமமாக அல்லவோ அர்ஜுனன் நின்றான்? “நீசர் நடுவே” என்பதன் மூலம் இவர்களுக்கு நடுவில் நின்றதால் இவனுக்கு உண்டான தூய்மை இன்மை என்பது வெளிப்படுகிறது. ஆக இதன் மூலம், ப்ரபத்தியைக் கேட்கும்போது நீசர்கள் நடுவில் நின்றால் ப்ரபத்தி கைகூடாது போன்ற நியமம் இல்லை என்பது உணர்த்தப்பட்டது.

30. ஆகையால் சுத்தயசுத்திகளிரண்டும் தேடவேண்டா; இருந்தபடியே அதிகாரியா மித்தனை.

அவதாரிகை - இத்தால் பலித்ததைச் சொல்லா நின்று கொண்டு இவ்வர்த்தத்தை நிகமிக்கிறார் "ஆகையால்" என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - மேலே கூறப்பட்டவற்றால் வெளிப்படும் பொருளை உணர்த்தும்படியாக இங்கு முடிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - "ஆகையால்" என்றது, அநுஷ்டாந தசையிலும் ச்ரவண தசையிலும் இவர் களிருவருமிப்படி செய்கையாலென்றபடி. "சுத்தயசுத்திகளிரண்டுந் தேடவேண்டா" வென்றது - ப்ரபத்தியிலந்வயிக்குமளவில் அசுத்தனாயிருக்குமவனுக்கு சுத்தி ஸம்பாதிக்க வேண்டா, சுத்தனாயிருக்கு மவனுக்கு அசுத்தி ஸம்பாதிக்க வேண்டாவென்றபடி. அசுத்தி தேட வேண்டாவென்றது - கீழ்ச்சொன்னவர்களிருவரும் அசுத்தரான தசையில் ப்ரபத்தியிலந்வயித்தமை சொல்லுகையாலே அசுத்திதானிதுக்கு வேணுமோவென்று சங்கியாமைக்காக. "இருந்தபடியே யதிகாரி யாமித்தனை" என்றது, ப்ரபதந காலத்தில் அசுத்தனாயாதல் சுத்தனாயாதல் யாதொருபடியிருந்தான், இருந்ததொரு ப்ரகாரத்திலே யிதுக்கதிகாரி யாமித்தனை யென்றபடி. த்ரௌபதியும் அர்ஜுநனும் ப்ரபத்தயநுஷ்டாந தச்ச்ரவண தசைகளில் ததங்கமாக சுத்தி ஸம்பாதியாதவோபாதி அசுத்தியும் ஸம்பாதித்துக் கொண்டமையில்லையிறே, இருந்தபடியே யதிகாரிகளான வித்தனையிறே.

விளக்கம் - "ஆகையால்" என்பதன் மூலம் சரணாகதியைக் கைக்கொள்ளும் நிலை (திரௌபதி), சரணாகதியைக் கேட்டும் நிலை (அர்ஜுனன்) ஆகிய இரண்டிலும் இவர்கள் இவ்விதம் இருந்த நிலை என்பதை உணர்த்துகிறார். "சுத்தயசுத்திகளிரண்டுந் தேடவேண்டா" என்பதன் மூலம் ப்ரபத்தியைச் செய்யத் தொடங்குவதற்கு முன்பாக ஒருவன் தூய்மையுடன் இல்லை என்றாலும், அந்தத் தூய்மையை அவன் தேட முயற்சிக்க அவசியம் இல்லை என்பதும், தூய்மையாக உள்ள ஒருவன் தூய்மையற்ற நிலையைத் தேடுதல் கூடாது என்பதும் உணர்த்தப்பட்டது. "அசுத்தி தேட வேண்டா" என்பதன் மூலம் உணர்த்தப்படுவது என்னவென்றால் - மேலே கூறப்பட்ட இருவரும் ப்ரபத்தியைக் கைக்கொண்டபோது தூய்மை இல்லாதவர்களாகவே இருந்த நிலை கூறப்பட்டது.

ஆக ப்ரபத்தியைக் கைக்கொள்பவர்கள் இவர்கள் போன்று தூய்மையற்ற நிலையில்தான் இருத்தல் வேண்டுமோ என்ற சந்தேகம் ஏற்படலாம். இந்தச் சந்தேகம், இதன் மூலம் விலக்கப்படுகிறது. "இருந்தபடியே யதிகாரி யாமித்தனை" என்பதன் மூலம் - ப்ரபத்தி செய்யும்போது தூய்மையின்றி இருத்தல், தூய்மையுடன் இருத்தல் என்பதன் ஏதேனும் ஒரு நிலையில் ஒருவன் இருக்கக்கூடும்; அந்த நிலையில் அவன் ப்ரபத்திக்குத் தகுதியானவனே என்பதை உணர்த்துகிறார். திரௌபதியுடன் அர்ஜுனனும் ப்ரபத்தியைச் செய்தபோதும், கேட்டபோதும் அந்த ப்ரபத்திக்கு அங்கமாக தூய்மையைத் தேடவில்லை. ஆயினும் அந்த நேரத்தில் அவர்கள் அசுத்தத்தையும் தேடவில்லை அல்லவோ? ஆக உள்ளது உள்ளபடியே இருந்த நிலையில் அவர்கள் தகுதி படைத்தவர்கள் ஆயினர்.

31. இவ்விடத்திலே வேல்வெட்டிப்பிள்ளைக்குப் பிள்ளை அருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

அவதாரிகை - இவ்வர்த்த விஷயமாக ஆப்தவசநத்தை ஸ்மரிப்பிக்கிறார் மேல் "இவ்விடத்திலே" என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இங்கு உரைக்கப்பட்ட விஷயத்தினை நன்மையை விரும்பும் நம் முன்னோர்கள் கூறியதன் மூலமாக மேலும் விளக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, வேல்வெட்டிப்பிள்ளை, "பெருமாள் கடலை சரணம் புகுகிறவிடத்தில் ப்ராங்கமுகத்வாதி நியமோபேதராய் சரணம் புகுருகையாலே, இதரோ பாயங்களோபாதி ப்ரபத்திக்கும் சில நியமங்கள் வேண்டியிருக்கிறதோ?" என்று நம்பிள்ளையைக் கேட்க; "பெருமாள் பக்கல் கண்ட நியமம் இவ்வுபாயத்துக்குடன் வந்தியா யிருப்பதொன்றன்று, பெருமாள் தமக்கு ஸமுத்ரம் ராகவோ ராஜா சரணம் கந்துமர்ஹதி என்றுபதேசித்தான் ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானிறே, அவன்றான் பெருமாளை சரணம் புகுகிறவிடத்தில் கடலிலேயொரு முழுக்கிட்டு வந்தானென்றில்லையே; இத்தால் சொல்லிற்றாய்த்து - பெருமாள் இஷ்டவாகு வம்ச்யராய் ஆசார ப்ரதாநராயிருக்கையாலே தம்முடைய நியமங்களோடே சரணம் புக்கார், இவன் ராஷஸஜாதீயனாகையாலே நின்ற நிலையிலே சரணம் புக்கான், ஆகையாலே யோக்யனுக்கு அயோக்யதை ஸம்பாதிக்க வேண்டா, அயோக்யனுக்கு யோக்யதை ஸம்பாதிக்க வேண்டா, நின்ற

நின்ற நிலைகளிலே யதிகாரிகளா மித்தனை யென்னுமது” என்றருளிச் செய்த வார்த்தை.

விளக்கம் - நம்பிள்ளையின் சீடரான வேல்வேட்டிப்பிள்ளை நம்பிள்ளையிடம், "இராமன் ஸமுத்திர அரசனைச் சரணம் புகுந்தபோது கிழக்கு நோக்கி அமர்தல் உள்ளிட்ட முறைகளுடன் சரணம் புகுந்தார். ஆகவே பக்தி போன்ற உபாயங்களுக்கு உள்ளதைப் போன்று ப்ரபத்திக்கும் சில விதிமுறைகள் உள்ளனவோ?", என்று கேட்டார். இதற்கு நம்பிள்ளை பின்வருமாறு பதில் உரைத்தார். இராமனிடம் கண்ட இந்தச் செயலானது இந்த உபாயத்திற்கு அங்கமாக உள்ளதால் அல்ல , ப்ரபத்தியைச் செய்தவரின் இயல்பால் ஆகும். இராமாயணத்தில் (யுத்தகாண்டம்: 19-31) – ஸமுத்ரம் ராகவோ ராஜா சரணம் கந்துமர்ஹதி – அரசனாகிய இராகவன் கடலைச் சரணம் அடைய ஏற்றவரே – என்று விபீஷணன் உபதேசித்தான் அல்லவோ? ஆனால் அவன் இராமனைச் சரணம் அடைந்தபோது அந்தக் கடலில் ஒரு முழுக்கு போட்டு நீராடி வந்தான் என்று கூறப்படவில்லை அல்லவோ? இராமன் இசுஷ்வாகு வம்சம் என்பதால், தனது குல மரபுகளின்படி அவற்றை முக்கியமாகக் கொள்பவர் என்பதால், தன்னுடைய முறைகளுக்கு ஏற்பச் சரணம் அடைந்தார். ஆனால் விபீஷணன் அரக்க வழியில் வந்தவன் என்பதால், தான் உள்ள நிலையில் அப்படியே சரணம் அடைந்தான். ஆகவே தகுதி உள்ளவனுக்குத் தகுதி இன்மையைத் தேடுதலும், தகுதி இல்லாதவனுக்குத் தகுதியைத் தேடுதலும் அவசியம் இல்லை. அவரவர்கள் உள்ள நிலையிலேயே ப்ரபத்திக்குத் தகுதியானவர்கள் ஆவர்.

32. அதிகார நியமமின்றிக்கே யொழிந்தபடி யென்னென்னில், தர்மபுத்ராதிகளும் த்ரௌபதியும் காகமும் காளியனும் ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானும் ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானும் பெருமானும் இளையபெருமானும் தொடக்கமானவர்கள் சரணம் புகுருகையாலே அதிகாரி நியமமில்லை.

அவதாரிகை - அநந்தரம் அதிகாரி நியமா பாவத்தையுப பாதிப்பதாக தஜ்ஜிஜ்ஞாஸு ப்ரச்நத்தை யநுவதிக்கிறார் "அதிகாரி நியமமின்றிக்கே யொழிந்தபடி யென்னென்னில்" என்று. அதுக்குத் தரமருளிச் செய்கிறார் "தர்மபுத்ராதிகளும்" என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்து அதிகாரி நியமம் இல்லை என்பதை விளக்க எண்ணினார். ஆகவே அந்த நியமம் குறித்து அறிவதில் ஆர்வம் உள்ளவர்கள் கேட்கும் கேள்வியை முதலில் அருளிச் செய்கிறார். அதாவது - ப்ரபத்திக்கு அதிகாரி நியமம் என்பது ஏன் இல்லை - என்பது கேள்வியாகும். இதற்கு விடை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது த்ரௌபத்யா ஸஹிதாஸ் ஸர்வே நமச் சக்ரூர் ஜநார்தநம் என்று ஷுத்ரியரான தர்மபுத்ராதிசுமம்; சங்க சக்ர கதாபாணே த்வாரகா நிலயாச்யுத, கோவிந்த புண்டரீகாசுஷ ரசுஷமாம் சரணாகதாம் என்று ஸ்த்ரீயான த்ரௌபதியும்; ஸ பித்ராசு பரித்யக்தஸ் ஸுரைச்ச ஸமஹர்ஷிபி:, த்ரீந் லோகாந் ஸம்பரிக்ரம்ய தமேவ சரணங்கத: என்று தேவரூபத்தை மறைத்து வந்து மஹாபராதத்தைப் பண்ணின காகமும்; ஸோஹந்தே தேவ தேவேச நார்ச்சநாதௌ ஸ்துதௌ நச, ஸாமர்த்த்யவாந் க்ருபாமாத்ர மநோவ்ருத்தி: ப்ரஸீத மே என்று திர்யக்யோநிஜனாய் ப்ரதிகூலனுமான காளியனும்; பரமபதமாபந்தோ மநஸாசிந்தயத்ஹரிம், ஸது நாகவரச் ஸ்ரீமாந் நாராயணபராயண: என்று திர்யக் ஜந்மாவாய் அநுகூலனுமாயிருக்கிற ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானும்; ஸோஹம் பருஷிதஸ் தேந தாஸவச்சாவமாநித:, த்யக்த்வா புத்ராம்ச்ச தாராம்ச்ச ராகவம் சரணம் கத: என்று ராசுஷஸ ஜாதீயனான ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானும்; பாஹும் புஜக போகாப முபதாயாரி ஸுதந:, அஞ்ஜலிம் ப்ராங்கமுக: க்ருத்வா ப்ரதிசிச்யே மஹோததே: என்று ஸர்வ சரண்யரான பெருமானும்; ஸப்ராதுச் சரணௌகாடம் நிபீட்ய ரகுந்தநந:, ஸீதாமுவாசாதியசா ராகவஞ்ச மஹாவ்ரதம் என்று அக்கரையராய் தொடர்ந்தடிமை செய்ய வந்த இளையபெருமானும், "தொடக்கமானவர்கள்" என்கையாலே - ஸோஹம் த்வாம் சரணமபார மப்ரமேயம் ஸம்ப்ராப்த: பரமபதம் யதோ ந கிஞ்சித் ஸம்ஸார ச்ரமபரிதாப தப்த சேதா நிர்வானே பரிணததாம்நி ஸாபிலாஷ: என்று முசுகுந்தனும், மூடோய மல்பமதி ரல்ப விசேஷ்டிதோயம் க்லிஷ்டம் மநோஸ்ய விஷயைர் நமயிப்ரஸங்கி, இத்தம் க்ருபாங் குரு மயி ப்ரணதேகிலேச த்வாம் ஸ்தோது மம்புஜ பவோபிஹி தேவ நேச: என்று ஷுத்ரபந்துவும், பகவந்தம் ப்ரபந்நாஸா பகவந்தமவாப ஹ என்று மாதவியும், தம் ப்ரபிந்நசிரோக்ரீவம் ஆஸ்யேப்ய: ஸ்ருத சோணிதம் விலோக்ய சரணம் ஜக்முஸ் தத்பத்ந்யோ மதுஸுதநம் என்று காளியபத்நிகளும், ப்ரணாம ப்ரவணா நாத தைத்ய ஸைந்ய பராஜிதா: சரணம் த்வா மநுப்ராப்தாஸ் ஸமஸ்தா தேவதா தேவதா கணா: என்று இந்த்ராதி தேவர்களும், ராசுஷஸைர் வத்யமாநாநாம் வாநராணாம் மஹாசமு: சரண்யம் சரணம் யாதா ராமம் தசரதாத்மஜம் என்று ஸ்ரீவாநர

ஸேனையும், முதலாயுள்ளவர்களெல்லாரும் சரணம் புகுருகையாலே, ப்ரபத்திக்கு இன்னாரதிகாரிகளென்றொரு நியதியில்லை; ருசியுடையாரெல்லாரும் அதிகாரிகளென்கை.

விளக்கம் - கீழே உள்ள பல வரிகள் காண்க.

- மஹாபாரதம் - த்ரௌபத்யா ஸஹிதாஸ் ஸர்வே நமச் சக்ரூர் ஜநார்தநம் - த்ரௌபதியுடன் கூடியவர்களாக இருந்த ஐந்து பேரும் வந்து ஜநார்த்தனை வணங்கினர் - என்று சஷத்ரியர்களான தர்மபுத்திரன் உள்ளிட்ட பாண்டவர்கள்.
- மஹாபாரதம் - சங்க சக்ர கதாபானே த்வாரகா நிலயாச்யுத, கோவிந்த புண்டரீகாசஷ ரக்ஷமாம் சரணாகதாம் - சங்கு சக்ரத்துடன் கூடியவனே! துவாரகையில் உள்ளவனே! கோவிந்தா! அடியார்களை நழுவவிடாதவனே! தாமரை போன்ற கண்கள் கொண்டவனே! உன்னிடம் சரணம் அடைந்த என்னைக் காப்பாயாக - என்ற பெண்ணாகிய த்ரௌபதி.
- இராமாயணம் ஸுந்தர காண்டம் - ஸ பித்ராச பரித்யக்தஸ் ஸுரைச்ச ஸமஹர்ஷிபி:, த்ரீந் லோகாந் ஸம்பரிக்ரம்ய தமேவ சரணங்கத: - தாய் தந்தையர்கள், முனிவர்கள், தேவர்கள் என்ற பலராலும் கைவிடப்பட்ட காகம், மூன்று உலகங்களிலும் அலைந்து திரிந்து இறுதியாக இராமனிடம் சரணம் என்று புகுந்தான் - என்று தனது தேவஸ்வரூபத்தை மறைத்து வந்து மிகவும் பெரிய பாவங்கள் செய்த காகம்.
- ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (5-7-10) - ஸோஹந்தே தேவ தேவேச நார்ச்சநாதௌ ஸ்துதௌ நச, ஸாமர்த்த்யவாந் க்ருபாமாத்ர மநோவ்ருத்தி: ப்ரஸீத மே - தேவர்களுக்குத் தலைவனே! உன்னை அர்ச்சனை செய்வது போன்ற செயல்களுக்குத் தகுதி படைத்தவன் அல்லன்; உன்னைத் துதிப்பதற்கும் சாமர்த்தியம் இல்லாதவன்; நீ உனது கருணை மூலமாக மனம் குளிர்ந்து, எனக்கு அருள் புரியவேண்டும் - என்று தாழ்ந்த விலங்கு இனத்தில் பிறந்த காளியன்.

- ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் (69-80) - பரமாபதமாபந்தோ மநஸாசிந்தயத்ஹரிம், ஸது நாகவரச் ஸ்ரீமாந் நாராயணபராயண: - கைங்கர்யம் என்ற செல்வம் நிறைந்தவனும், ஸ்ரீமந்நாராயணனை மட்டுமே எப்போதும் த்யானித்தபடி உள்ளவனும் ஆகிய கஜேந்த்ரன் மிகவும் பெரிய துன்பத்தை அடைந்தான். அப்போது தனது மனதாலேயே விரோதியை அழிக்கவல்ல எம்பெருமானை நினைத்தான் - என்று விலங்கு இனமாக உள்ளபோதிலும் எம்பெருமானுக்குக் கைங்கர்யம் செய்யும் கஜேந்த்ரன்.
- இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (17-16) - ஸோஹம் பருஷிதஸ் தேந தாஸவச்சாவமாநித:, த்யக்த்வா புத்ராம்ச்ச தாராம்ச்ச ராகவம் சரணம் கத: - நான் இராவணனுக்கு நன்மை அளிக்கும் சொற்களைக் கூறினேன். அப்படிப்பட்ட நான் இராவணனால் தீய சொற்கள் மூலம் தாக்கப்பட்டேன். அவனது வேலையாள் போன்று இழிவுபடுத்தப்பட்டேன். எனது புத்திரர்கள் மற்றும் மனைவியை விட்டு இராகவனைச் சரணம் அடைந்தேன் - என்று அரக்க குலத்தில் பிறந்த விபீஷணன்.
- இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (21-1) - பாஹும் புஜக போகாப முபதாயாரி ஸூதந:, அஞ்ஜலிம் ப்ராங்முக: க்ருத்வா ப்ரதிசிச்யே மஹோததே: - பாம்பின் உடல் போன்ற நீண்ட திருக்கரத்தைத் தனது தலைக்கு அணையாக வைத்தபடி கிழக்கு முகமாகக் கைகளைக் குவித்த இராமன் கடலை நோக்கிச் சயனித்தான் - என்று அனைவருக்கும் புகலிடமாக உள்ள இராமன்.
- இராமாயணம் - ஸப்ராதுச் சரணௌகாடம் நிபீட்ய ரகுநந்தந:, ஸீதாமுவாசாதியசா ராகவஞ்ச மஹாவ்ரதம் - மிகுந்த புகழுடைய இலக்குவன் தனது தமையனான இராமனின் திருவடிகளை இறுக்கமாகப் பற்றினான். அதன் பின்னர் இராமனையும் சீதையையும் பார்த்து உரைத்தான் - என்று பரமபதத்திலிருந்து தொடர்ந்து கைங்கர்யம் செய்யும் இலக்குவன்.

மேலே உள்ளவர்கள் பின்னே, "தொடக்கமானவர்கள்" என்பதால் கீழே உள்ளவர்களும் உணர்த்தப்படுகின்றனர்:

- ஸ்ரீமத்பாகவதம் - ஸோஹம் த்வாம் சரணமபார மப்ரமேயம் ஸம்ப்ராப்த: பரமபதம் யதோ ந கிஞ்சித் ஸம்ஸார ச்ரமபரிதாப தப்த சேதா நிர்வானே பரிணததாம்நி ஸாபிலாஷ: - யார் ஒருவனை அடைந்த பின்னர் அதற்கு மேல் வேறு எந்தவிதமான புருஷார்த்தமும் தேவை இல்லையோ, அப்படிப்பட்ட எல்லையற்ற பெருமைகள் கொண்ட உன்னை, எனது பிறவியின் காரணமாகத் தீய மனம் கொண்ட நான் சரணம் அடந்தேன். தூய்மையான ஒளி கொண்ட பரமபதத்தில் நான் ஆசை கொண்டேன் - என்று உரைத்த முசுகுந்தன்.
- மூடோய மல்பமதி ரல்ப விசேஷ்டிதோயம் க்லிஷ்டம் மநோஸ்ய விஷயைர் நமயிப்ரஸங்கி, இத்தம் க்ருபாங் குரு மயி ப்ரணதேகிலேச தவாம் ஸ்தோது மம்புஜ பவோபிஹி தேவ நேச: - அனைவருக்கும் தலைவனே! தேவர்களின் தேவனே! உன்னை வணங்கிக் கொண்டு நின்றுள்ள என்னைப் பற்றி உனது மனதில், "இவன் ஏதும் அறியாதவன்; அற்பமான அறிவுள்ளவன்; தாழ்ந்த செயல்கள் செய்பவன்; இவன் மனம் எப்போதும் அற்பமான செயல்களில் ஈடுபட்டுள்ளது; என்னிடம் சிறிதும் ப்ரேமை இல்லாதவன்", என்று எண்ணுவாயாக. இப்படியாக எண்ணி எனக்கு க்ருபை செய்யவேண்டும். உன்னைத் துதிக்க நான்கனும் திறன் அற்றவனே ஆவான் - என்ற சூத்ரபந்து.
- பகவந்தம் ப்ரபந்நாஸா பகவந்தமவாப ஹ - எம்பெருமானைச் சரணம் அடைந்த அந்த மாதவி அவனை அடைந்தாள் - என்ற மாதவி.
- ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (5-7-7) - தம் ப்ரபிந்நசிரோக்ரீவம் ஆஸ்யேப்ய: ஸ்ருத சோணிதம் விலோக்ய சரணம் ஜக்முஸ் தத்பத்ந்யோ மதுஸூதநம் - உடைக்கப்பட்ட தலைகள் மற்றும் திருகப்பட்ட கழுத்து ஆகியவற்றில் இருந்து இரத்தம் சொரிந்தபடி நின்ற காளியனை அவனது மனைவிமார்கள் கண்டனர். உடனே அவர்கள் க்ருஷ்ணனைச் சரணம் அடைந்தனர் - என்று காளியனின் மனைவிமார்கள்.

- ப்ரணாம ப்ரவணா நாத தைத்ய ஸைந்ய பராஜிதா: சரணம் த்வா மநுப்ராப்தாஸ் ஸமஸ்தா தேவதா தேவதா கணா: - ஸ்வாமீ! தைத்ரியர்களின் சேனைகளால் வீழ்த்தப்பட்ட தேவர்கள் உன்னை வணங்குவதில் ஆர்வம் கொண்டவர்களாக நின்று, உன்னைச் சரணம் அடைந்தனர் - என்று இந்த்ரன் உள்ளிட்ட தேவர்கள்.
- இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (94-17) - ராசஷஸைர் வத்யமாநாநாம் வாநராணாம் மஹாசமு: சரண்யம் சரணம் யாதா ராமம் தசரதாத்மஜம் - அரக்கர்களால் தாக்கப்பட்ட குரங்குகளின் கூட்டம், தங்களைக் காப்பாற்றுபவன் என இராமனைத் தஞ்சம் அடைந்தன - என்று வானரசேனை.

ஆக பலரும் சரணம் புகுவதால், ப்ரபத்திக்கு இவர் இவர் மட்டுமே அதிகாரிகள் என்ற நியமம் ஏதும் இல்லை என்பது தெளிவாகிறது. சரணம் என்பதில் ஆர்வம் உடைய அனைவரும் தகுதியானவர்கள் ஆவர்.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 29)

10. பரந்தண் பரவையுள் நீர்தொறும் பரந்துளன்

பரந்தவண் டமிதென நிலவிசும் பொழிவறக்

கரந்தசி லிடந்தொறு மிடந்திகழ் பொருடொறும்

கரந்தெங்கும் பரந்துள னிவையுண்ட கரனே

பொருள் - உலகங்கள் அனைத்தையும் ப்ரளய காலத்தில் உண்டு காத்த எம்பெருமான், பரந்து காணப்படும் ஸமுத்திரத்தின் ஒவ்வொரு நீர் அணுக்குள்ளும், அவை ஒவ்வொன்றும் பரந்து நிற்கும் அண்டம் என்று கூறும்படியாக உள்ளான். இது போன்றே பூமி மற்றும் ஆகாயம் ஆகிய எங்கும் உள்ளான். ஸூக்ஷ்மமான உடல்களில் வசிக்கின்ற உயிர்களில் கண்களுக்கு புலப்படாமல் பரந்து நிற்கிறான்.

அவதாரிகை - ஜகத்தை சரீரதயா சேஷமாக உடையனாய், எங்கும் வ்யாபித்து, தாரகனாய், நியாமகனாய், சேஷியாய் இருக்கும் என்று கீழே சொன்னார்; இப்படி வ்யாபித்து நின்றால் அசித் ஸம்வர்க்கத்தாலே சேதநனுக்கு ஒரு ஸங்கோசம் பிறவா நின்றதினே; அப்படியே அவனுக்கும் இவற்றோட்டை ஸம்ஸர்வர்க்கத்தாலே ஸங்கோசம் பிறக்குமோவென்னில்; அது செய்யாது; அஸங்குசிதமாக வ்யாபித்து நிற்கும் - என்று வ்யாப்தி ஸௌகர்யத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - உலகத்தைத் தனது சரீரமாக கொண்டதால் அதனைத் தனது உடைமையாகக் கொண்டவனாகவும், எங்கும் வ்யாபித்தவனாகவும், அனைத்தையும் தாங்குபவனாகவும், அனைத்தையும் நியமிப்பவனாகவும், அனைத்துக்கும் எஜமானனாகவும் எம்பெருமான் உள்ளான் என்று மேலே கூறினார். இவ்விதம் எங்கும் பரவி நின்றால், அசித் வஸ்துக்களுடன் சேர்ந்த

சேதனர்களுக்குக் குறை ஏற்படுவது போன்று இவனுக்கு இந்த உலகின் தொடர்பு காரணமாகக் குறைவு ஏற்படுமோ என்று சந்தேகம் எழலாம். அவ்விதம் தோஷம் உண்டாகாது; எந்தக் குறைவும் இல்லாமல் பூர்ணமாக வ்யாபித்து நிற்பான் என்று அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பரந்து தண் பரவை இத்யாதி) - பரந்து குளிர்ந்திருந்துள்ள கடலில் ஜலபரமானுக்கள்தோறும் வ்யாபித்திருக்கும். நீர்ச்செறிவாலே திரண்டு தோற்றுகிற இத்தனையிறே; பரமானுஸங்காதமிறே. ஜ்யாயாநந்தரிஷ்டாத் என்கிற வஸ்து, ஜல பரமானுக்களிலே வ்யாபியா நின்றால் அல்பாவகாசமாய் நெருக்குப்பட்டிருக்குமோ என்னில், (பரந்த அண்டமிதென) - அந்த ஜலபரமானுக்கள் தான் பரந்த அண்டமிது எனவாயிற்று வ்யாபித்திருப்பது. ஓரண்டத்தைச் சமைத்து அதிலே ஓர் ஏகாகியை வைத்தாப்போலே இருக்கும்.

விளக்கம் - பரந்து குளிர்ந்து காணப்படும் கடல் நீரில் உள்ள ஒவ்வொரு நீர் அணுக்களுக்கும் நிறைந்து நிற்பான். ஆனால் நீரின் பரந்த அளவே கடல் என்பதாகும் என்பதால் - இங்கு நீர் என்று கூறியது நீரில் உள்ள அணுக்கள் என்றே கொள்ள வேண்டும். சாந்தோக்ய உபநிஷத் - ஜ்யாயாநந்தரிஷ்டாத் - ஆகாயத்திலும் உயர்ந்தவன் - என்று கூறப்படும் பரம்பொருள், நீரின் சிறிய அணுக்களில் உள்ளான் என்றால், அத்தனை சிறிய இடத்தில் இருப்பவனாகச் சிறியவனாக உள்ளானோ என்றால், இதற்கு விடை கூறுகிறார். (பரந்த அண்டமிதென) - அந்த ஒவ்வொரு நீர் அணுவும் பரந்து நிற்கும் அண்டம் என்பது போன்று, அதற்குள் நிற்பான். ஓர் அண்டத்தை உருவாக்கி அதற்குள் ஒருவனைத் தனியே வைத்தது போன்று இருப்பான்.

வ்யாக்யானம் - இப்படி ஜலபரமானுக்களிலே வ்யாபித்துவிடுமித்தனையோ என்னில், (நிலவிசம்பு ஒழிவற) பூம்யந்தரிஷ்டங்களிலும் அப்படியே. இவை மூன்றும் அஞ்சுக்குள் உபலக்ஷணமாய், அஞ்சாலும் ஆரப்தமான அண்டத்தளவும் நனைத்து, மேல் கார்யமான பதார்த்தங்களில் வ்யாபித்திருக்கும்படி சொல்லுகிறது. (கரந்த சிலிடந்தொறும்) இமையோடு இமை பொருந்தும் போதைக் காற்றிலே முடியும்படியான ஸூக்ஷ்மமான அல்பசரீரங்கள்தோறும். (இடந்திகழ் பொருள்தொறும்) அவ்வவ சரீரங்களிலே ஜ்ஞாநாநந்த லக்ஷணமாய்க் கொண்டு மிளிருகிற ஆத்மாக்கள் தோறும்.

விளக்கம் - ஆனால் இவ்விதம் தண்ணீரில் உள்ள அணுக்களில் மட்டுமே நிறைந்து நிற்பானோ என்றால், இதற்கு விடை அளிக்கிறார். (நிலவிசம்பு ஒழிவற) - பூமி மற்றும் ஆகாயத்திலும் அப்படியே நிற்கிறான். பூமி, ஆகாயம், நீர் என்பது ஐந்து பூதங்களுக்கும் சேர்த்தே கூறப்பட்டது என்று கொள்ளவேண்டும். ஆக பஞ்சபூதங்களால் ஆகிய அண்டத்தைக் கூறினார். அடுத்து அந்தந்த பூதங்களின் செயல்பாடுகளால் உண்டான பொருள்களில் எம்பெருமான் வ்யாபித்துள்ளதை அருளிச்செய்கிறார். (கரந்த சிலிடந்தொறும்) - கண்ணின் இமையோடு இமை மூடிக் கொள்கின்றபோது காற்று எழும் அல்லவா? அந்தக் காற்றின் வேகத்தில் பறக்கக்கூடிய அளவு கொண்ட சிறுதூசி எனப்படும்படியாக இருக்கும் சரீரங்களிலும் வ்யாபிப்பவன். (இடந்திகழ் பொருள்தொறும்) - அந்த சரீரங்களில் ஞானம் மற்றும் ஆனந்தத்துடன் ஒளிர்கின்ற ஆத்மாக்கள் ஒவ்வொன்றிலும்.

வ்யாக்யானம் - (கரந்து) வ்யாப்ய பதார்த்தங்களுக்குத் தெரியாதபடி, அந்நயர த்ருஷ்டனாய். (எங்கும் பரந்துளன்) சேதனன் சரீரத்திலே வ்யாபிக்கும்போது அதில் ஏகதேஸத்திலே நின்று ஜ்ஞாநத்தாலே எங்கும் வ்யாபிக்கக் கடவனாயிருக்கும்; அவன் அங்ஙனன்றிக்கே ஸ்வரூபத்தாலே எங்கும் வ்யாபித்திருக்கும் விபுத்வத்தை அவனுக்குச் சொல்லி, அணுத்வத்தை இவனுக்குச் சொல்லி, இதுக்குள்ளே அவன் குறைவற வ்யாபித்திருக்கும் என்றால் அது கூடுமோவென்னில், (இவையுண்ட கரனே) சிறு வடிவைக் கொண்டு பெரியவற்றையெல்லாம் தன் வயிற்றிலே வைத்தால் “தயிருண்ட பொன் வயிறு இவ்வேழுலகுமுண்டும் இடமுடைத்தால்” என்கிறபடியே பின்னையும் அவ்வயிறே இடமுடைத்தாம்படி இருக்கவல்ல ஸர்வசக்தி, சிறியவற்றிலே குறைவற இருக்கமாட்டானோ என்கிறார். (கரன்) இப்படி ஸுத்ருட ப்ரமாணஸித்தன். “இவை யுண்ட கரன் பரந்த தண் பரவையுள் நீர்தொறும் பரந்த அண்டமிதெனப் பரந்துளன், நிலவிசம்பொழிவறப் பரந்துளன், கரந்த சில இடந்தொறும் இடந்திகழ்பொருள்தொறும் எங்கும் கரந்து பரந்துள்ளன்” என்று அந்வயம்.

விளக்கம் - (கரந்து) - தான் நிறைந்துள்ள பொருளுக்கே தான் அங்கு உள்ளது தெரியாதபடி மறைந்து நின்று. (எங்கும் பரந்துளன்) - உயிர் உடலில் நிறையும்போது அந்த உயிர் அந்த உடலில் ஓர் இடத்தில் மட்டுமே இருந்தாலும், ஞானத்தால் உடல் முழுவதிலும் நிறைந்திருக்கும். அது போன்று அல்லாமல், எம்பெருமான் தனது ஸ்வரூபத்தால் எங்கும் நிறைந்து நிற்பவன். ஆனால் எங்கும் உள்ளதை எம்பெருமானுக்குக் கூறி, அணுவின் தன்மையை ஜீவனுக்குக் கூறி, அந்த ஜீவனுக்குள் எம்பெருமான் குறைவற்று நிறைந்து இருப்பான் என்பது

இயலுமா என்றால், இதற்கான விடையை அருளிச் செய்கிறார். (இவையுண்ட கரணே) – சிறிய உருவத்தைக் கொண்டு பெரியதாக உள்ள பலவற்றையும் தனது திருவயிற்றில் கொண்டாலும், பெரியதிருமொழி (11-5-3) - தயிருண்ட பொன் வயிறு இவ்வேழுலகுமுண்டும் இடமுடைத்தால் - என்னும்படி அந்தச் சிறிய வயிற்றில் இன்னமும் வைப்பதற்கு இடம் உள்ளபடி இருக்கின்ற சக்தி படைத்தவன். இப்படி இருக்கின்ற எம்பெருமான் சிறிய ஆத்மாவில் குறைவில்லாமல் இருக்கமாட்டானோ? (கரன்) - இவ்விதம் உறுதியான ப்ரமாணங்களால் கூறப்பட்டவன். இந்தப் பாசுரத்தின் பதங்களை “இவை யுண்ட கரன் பரந்த தண் பரவையுள் நீர்தொறும் பரந்த அண்டமிதெனப் பரந்துளன், நிலவிசும்பொழிவறப் பரந்துளன், கரந்த சில இடந்தொறும் இடந்திகழ்பொருள்தொறும் எங்கும் கரந்து பரந்துள்ளன்” என்று வரிசைப்படுத்திப் படிக்கவேண்டும்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருமாலை

(பகுதி - 53)

38. மேம்பொருள் போகவிட்டு மெய்ம்மையை மிகவுணர்ந்து
ஆம் பரிசு அறிந்து கொண்டு ஐம்புலன் அகத்து அடக்கிக்
காம்பு அற தலை சிரைத்து உன் கடைத்தலையில் இருந்து வாழும்
சோம்பரை உகத்தி போலும் சூழ்புனல் அரங்கத்தானே.

பொருள் - காவேரியால் சூழப்பட்ட பெரியகோயிலில் கண்வளர்பவனே!
அழகியமணவாளா! மேன்மைகளை அளிப்பது போன்று மயங்க வைக்கும் இந்த
உலக விஷயங்களை அவற்றின் வாசனையுடன் கைவிட்டும், ஆத்மஸ்வரூபத்தை
உள்ளது உள்ளபடி நன்கு அறிந்தும், இப்படியாக ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை
அறிந்ததன் பலனாக உள்ள உன்னுடைய கைங்கர்யம் என்பதை உணர்ந்தும்,
ஐந்து புலன்களை மேயவிடாமல் அடக்கி வைத்தும், மற்ற உபாயங்களில் உள்ள
பற்றுதல்களை நீக்கியும், தங்களிடம் உள்ள அனைத்துவிதமான பாரங்களை
நீக்கியும், உன்னுடைய கோயிலின் திருவாயிலில் காவல் புரிந்தபடியும் சிலர்
வாழ்கின்றனர். இப்படியாக தங்களைப் பற்றிய விஷயத்தில் சோம்பலுடன் உள்ள
அவர்களைக் கண்டு நீ மிகவும் மகிழ்கிறாய் அல்லவோ?

அவதாரிகை - மஹாபாரதத்துக்குச் சரமச்லோகம் போலேயாய்த்து
இப்ரபந்தத்துக்கு இப்பாட்டு. மஹாபாரதமாகிறது - மதிமந்தாநமாவித்ய
யேநாஸௌ ச்ருதிஸாகராத் ஜகத்திதாய ஜநிதோ மஹாபாரத சந்த்ரமா:
என்கிறபடியே ச்ருதி ஸாரமாய்த்து மஹாபாரதம்; ஸர்வேச்வரன் சுகீராப்தியைக்
கடைந்து தேவர்களுக்கு அம்ருதத்தைக் கொடுத்தான்; ஸ்ரீவேதவ்யாஸபகவான்
ச்ருதி ஸாகரத்தைக் கடைந்து ஸர்வாஹ்லாதகரமான மஹாபாரதத்தை
ஸம்ஸாரிகளுக்கு ஆத்மோஜ்ஜீவந ஹேதுவாகக் கொடுத்தான். தேவர்களுக்கு

ஈச்வரன் கொடுத்த அம்ருதம் பந்தகம்; ஸ்ரீவேதவ்யாஸ பகவான் ஸம்ஸாரிகளுக்குக் கொடுத்த மஹாபாரதம் ஸம்ஸார விமோசகமிறே; அம் மஹாபாரதந்தான் கோதென்னும்படியாய்த்து ஸ்ரீகீதை; அதில் ஸாரமாய்த்து சரமச்லோகம். இது சொல்லுகைக்காகக் கீழடங்கச் சொல்லிற்று; இதுக்குமேல் இதம் தே நாதபஸ்காய என்று தொடங்கி இந்தச் சரமச்லோகத்தினுடைய கௌரவத்தைச் சொல்லுகிறது. அப்படியே இப்பாட்டு அவதரிக்கைக்காகவாய்த்து இப்ரபந்தம் அவதரித்தது. இதுக்குமேலே ப்ரபந்த சேஷமும் இப்பாட்டில் சொல்லுகிற அர்த்தத்தில் நிஷ்டராயிருப்பாருடைய ஏற்றம் சொல்லுகிறது. ஆக, மஹாபாரதஸாரம் சரமச்லோகம் ஆனாற்போலே இப்ரபந்தஸாரம் இப்பாட்டு. இதுதான் த்வயத்தினுடைய அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது. த்வயத்தில் ப்ராபகம் முன்னாய் ப்ராப்யம் பின்னாயிருக்க, இதில் ப்ராப்யம் முன்னாய் ப்ராபகம் பின்னாயிருப்பானென் என்னில்; வ்யுத்பத்திவேளையில் ப்ராப்யம் முன்னாய் ப்ராபகம் பின்னாயிருக்கக் கடவதிறே. ஸ்வர்க்க காமோ ஜ்யோதிஷ்டோமேந யஜேத என்றிறே வ்யுத்பத்திவேளையிலிருப்பது; அநுஷ்டாநவேளையிலே ஜ்யோதிஷ்டோமாநுஷ்டாந பூர்வகமாகவிறே ஸ்வர்க்கஸித்தி. ப்ராபக நிஷ்டையாலேயிறே ப்ராப்ய ஸித்தி. அப்படியே இப்பாட்டில் வ்யுத்பத்திவேளையாய் த்வயம் அநுஷ்டாநவேளையாயிருக்கிறது. அதில் பூர்வபாகத்தளவிலே அநுஸந்தித்தார் நம்மாழ்வார்; உத்தரபாகத்தை அநுஸந்தித்தார் ஆண்டாள்; அவ்விரண்டையும் சேர அநுஸந்தித்தார் இவ்வாழ்வாரேயாய்த்து. இப்பாட்டுக்குக் கீழ்ப்பாட்டோடே ஸங்கதியென்னென்னில், “அளியன் நம்பையல் என்னார் அம்மவோ கொடியவாறே” என்று கிலாய்த்து வார்த்தை சொன்னவாறே, “விஷயாந்தர ப்ராவண்யகரமான ஸம்ஸாரத்திலே, வகுத்த புருஷார்த்தத்தை அபேசஷிக்கையும், தத்ஸித்திக்கு நம் கைபார்த்திருக்கையும், அதுக்குமேலே விளம்பம் பொறாதே கிலாய்க்கையும், ஆக இவ்வளவு புகுரநிற்பாரைப் பெறுவோமே!” என்று பெரியபெருமாள் திருவுள்ளம் ப்ரஸந்நமாய், திருவுள்ளத்தில் ஹர்ஷமடங்கலும் திருமுகத்திலே தோற்றும்படியாயிருக்க, “தேவரீரைக் கிட்டி தேவரீர் பக்கலிலே ந்யஸ்தபரராய்த் தந்தாமுடைய ஹிதத்தில் கைவாங்கியிருப்பாரைக் கண்டால் இங்ஙனையோ தேவரீர் திருவுள்ளமுகந்திருப்பது?” என்று பெரியபெருமாள் திருமுகத்தைப் பார்த்து விண்ணப்பம் செய்கிறார். சரமச்லோகம் ப்ரபத்தியை விதிக்கிறதாயிருக்கும்; அதில் ருசியுடையாருடைய அநுஸந்தாநமாயிருக்கும் த்வயம்; த்யவநிஷ்டர் பக்கல் ஈச்வரனுக்குண்டான உகப்பைச் சொல்லுகிறது இப்பாட்டு.

விளக்கம் - மஹாபாரதத்தின் சரமச்லோகமாக ஸ்ரீமத் பகவத்கீதை அமைந்துள்ளது போன்று, இந்தப் பிரபந்தத்துக்கு இந்தப் பாசரம் அமைந்துள்ளது. புராணங்களில் - மதிமந்தாநமாவித்ய யேநாஸௌ ச்ருதிஸாகராத் ஜகத்திதாய ஜநிதோ மஹாபாரத சந்த்ரமா: - எந்த ஒரு வ்யாஸரால் ச்ருதி என்னும் கடலை, புத்தி என்னும் மத்து மூலம் கடைந்து, மஹாபாரதம் என்ற சந்த்ரன், உலகின் நன்மைக்காக

உருவாக்கப்பட்டதோ - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப வேதங்களின் ஸாரமாக மஹாபாரதம் உள்ளது. திருப்பாற்கடலைக் கடைந்து, தேவர்களுக்கு ஸர்வேச்வரன் அமிர்தம் அளித்தான்; வேதங்கள் என்னும் கடலைக் கடைந்த வ்யாஸ மஹரிஷி, அனைவருக்கும் மகிழ்ச்சியை அளிக்கவல்லதும், ஆத்மாவானது பிழைக்கவல்ல காரணமாக உள்ளதும் ஆகிய மஹாபாரதத்தை ஸம்ஸாரிகளுக்கு அளித்தார். ஸர்வேச்வரன் தேவர்களுக்கு அளித்த அமிர்தமானது, அவர்களை மேலும் பந்தப்படுத்தி இறவாமை அளிப்பதாகும்; ஆனால் வ்யாஸபகவான் ஸம்ஸாரிகளுக்கு அளித்த மஹாபாரதம் அவர்களை ஸம்ஸாரத்திலிருந்து கரையேற்றி, மோக்ஷம் அளிக்கவல்லதாகும். மஹாபாரதம் என்பது சாறு இல்லாத சக்கை என்னும்படியாக ஸ்ரீமத் பகவத்கீதை உள்ளது, அந்த கீதையின் ஸாரமாக உள்ளது அதன் சரமச்லோகம் ஆகும். இந்தச் சரமச்லோகம் கூறுவதற்காக, அதற்கான தகுதிகளை உண்டாக்கும் பொருட்டு, அதன் முன்பாகப் பலவற்றைக் கூறினான். சரமச்லோகத்திற்குப் பின்னர் (18-67) - இதம் தே நாதபஸ்காய - உனக்கு உரைக்கப்பட்ட இந்த சாஸ்த்ரம் - என்று தொடங்கி, சரமச்லோகத்தின் பெருமைகளை உரைத்தான். அது போன்றே, இந்தச் சரமச்லோகம் உண்டாகவேண்டும் என்ற காரணத்தினாலேயே திருமாலை உண்டானது எனலாம். இந்தப் பாசுரத்திற்குப் பின்னர் உள்ள பாசுரங்களில், இந்தப் பாசுரம் கூறும் ஆழ்பொருளில் மனதைச் செலுத்தியபடி உள்ளவர்களின் மேன்மை உரைக்கப்படுகிறது. ஆகவே மஹாபாரதத்திற்கு சரமச்லோகம் எவ்விதம் ஸாரமாக உள்ளதோ அது போன்று, இந்தப் பிரபந்தத்திற்கு இந்தப் பாசுரம் ஸாரமாக உள்ளது. இந்தப் பாசுரம் த்யவ மந்திரத்தின் பொருளையும் விளக்குவதாக உள்ளது. ஆனால் த்யவ மந்திரத்தில் உபாயம் என்பது முதலிலும், உபேயம் என்பது அதன் பின்னரும் கூறப்பட்டது. இந்தப் பாசுரத்தில் முதல் இரண்டு வரிகளில் உபேயமும், அடுத்த இரண்டு வரிகளில் உபாயமும் உரைக்கப்பட்டுள்ளது ஏன்? எந்த ஒரு பலனுக்கும் வ்யுத்பத்திவேளை மற்றும் அநுஷ்டானவேளை என்ற இரண்டும் உள்ளது. இவற்றில் வ்யுத்பத்திவேளை என்பது, அந்தப் பயன் என்ன என்பதை அறிந்து கொள்ளும் நிலையாகும். அதன் பின்னர் அந்தப் பயனை அடைவதற்கான உபாயத்தைக் கைக்கொள்ளும் வேளையானது அநுஷ்டானவேளை என்பதாகும். ஆகவே வ்யுத்பத்திவேளையில் உபேயம் முன்னரும், உபாயம் பின்னரும் அல்லவோ உள்ளது? தைத்திரீயம் - ஸ்வர்க்க காமோ ஜ்யோதிஷ்டோமேந யஜேத - ஸ்வர்க்கம் அடைய ஆசை உள்ளவன், ஜ்யோதிஷ்டோமம் செய்வானாக - என்று உள்ளது காண்க. இதன் மூலம், ஸ்வர்க்கம் என்னும் பயனை உணர்த்துவதால், இந்த வரியானது வ்யுத்பத்திவேளையில் உள்ளது. தொடர்ந்து அநுஷ்டானவேளையின்போது ஜ்யோதிஷ்டோமம் இயற்றப்பட்டவுடன் அல்லவோ ஸ்வர்க்கம் கிட்டும்? ஆக, அநுஷ்டானவேளையில் உபாயமான (ப்ராபகம்) ஜ்யோதிஷ்டோமம் என்பதை இயற்றியவுடன், உபேயமான (ப்ராப்யம்) ஸ்வர்க்கம் கிட்டும். இதன் மூலம் வ்யுத்பத்தி மற்றும் அநுஷ்டானவேளைகளில் ப்ராப்யம் மற்றும் ப்ராபகங்கள் மாறிவரும் என்பது தெளிவு. இங்கு முதலில் கூறப்படும் ப்ராப்யத்தை அடைவதற்கான உபாயமாக அநுஷ்டானமாகிய த்வயம் உள்ளது.

த்வயம் அநுஷ்டானவேளையில் உள்ளதால், அதில் உபாயம் முதலிலும் உபேயம் இறுதியிலும் உள்ளது. த்வயத்தின் முதல் பாகத்தினுடைய ஆழ்பொருளை நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்தார் (திருவாய்மொழி: 6-10-10). த்வயத்தின் இரண்டாம் பாகத்தினுடைய ஆழ்பொருளை ஆண்டாள் அருளிச்செய்தாள் (திருப்பாவை: 29). ஆனால் இந்த இரண்டையும் ஒன்றாக ஒரே பாசுரத்தில் இந்த ஆழ்வார் மட்டுமே அருளிச்செய்தார். இந்தப் பாசுரத்திற்கும் கடந்த பாசுரத்திற்கும் உள்ள தொடர்பு என்ன? கடந்த பாசுரத்தில் - அளியன் நம்பையல் என்னார் அம்மவோ கொடியவாறே - என்று ஆழ்வார் கூறியதைக் கேட்ட பெரியபெருமாள் தனது மனதில், “இந்த ஸம்ஸாரம் என்பது நம்மைத் தவிர மற்ற விஷயங்களில் மட்டுமே ஈடுபாட்டினை வளர்ப்பதாக உள்ளது. இதில் உள்ள இவரோ தன்னுடைய ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்ற புருஷார்த்தமான நம்முடைய கைங்கர்யத்தையே விரும்பி நிற்கிறார். அந்தக் கைங்கர்யம் கைகூடுவதற்குத் தனது முயற்சி ஏதும் இல்லாமல், அதற்கும் நம்மையே எதிர்பார்க்கிறார். இதனையும் கடந்து கைங்கர்யம் கிட்டுவதற்குத் தாமதம் ஆவதையும் இவரால் பொறுக்க இயலாமல் மிகவும் வருந்தியபடி உள்ளார். இப்படிப்பட்ட மேன்மைகள் கொண்ட இவரை நாம் அடைந்தோமே!”, என்று மிகவும் மகிழ்ந்தான். தன்னுடைய இந்த மகிழ்ச்சி முழுவதும் தனது திருமுகத்தில் வெளிப்படுத்தியவனாக ஆழ்வார் முன்பாக இருந்தான். இதனைக் கண்ட ஆழ்வார், “அழகியமணவாளா! நம்பெருமாளே! உன்னை அடைந்து, தங்களைக் காப்பாற்றும் பொறுப்பை உன்னிடமே ஒப்படைத்து, தங்களைத் தாங்களே காப்பாற்றிக் கொள்ளும் பொறுப்பிலிருந்து ஒதுங்கியவர்களைக் கண்டு இப்படியா மகிழ்வாய்?”, என்று பெரியபெருமாள் திருமுகத்தை நோக்கி இந்தப் பாசுரத்தை விண்ணப்பிக்கிறார். சரமச்லோகம் என்பது ப்ரபத்தியை விதிப்பதாக உள்ளது; அந்த ப்ரபத்தியில் ஆசை கொண்டவர்கள் எப்போதும் கூறுவதாக த்வயம் உள்ளது; அந்த த்வயத்தில் ஈடுபட்டவர்களிடம் பெரியபெருமாளுக்கு உள்ள மகிழ்வை இந்தப் பாசுரம் கூறுகிறது.

வ்யாக்யானம் - (மேம்பொருள்) - இதுக்கு மூன்றுபடி நிர்வாஹம். மேலெழுந்த பொருளென்றும், மேவின பொருளென்றும், மேம்பாட்டை விளைக்கும் பொருளென்றும். மேலெழுகையாவது - கர்மமடியாக வந்தேறியாய், பகவதஜ்ஞானம் பிறந்தவாறே மறந்து போமதாயிருக்கை; இத்தை போக்யமென்று பாரித்து இழிந்தவனுக்கு ஆபாதப்ரதீதியில் ஒன்று போலே தோற்றி, நிரூபித்தால் அநுபாவ்யமாயிருப்பதொன்றுமின்றிக்கே இருக்கை என்றுமாம். மேவின பொருள் என்றது - துரத்யயா என்கிறபடியே சேதநனால் பிரிக்கவொண்ணாதபடியிருக்கை. “தேவோஹம் மநுஷ்யோஹம்” என்று உடம்பைத் தானாக நினைத்திருக்கும்படியிறே இத்தோட்டைப் பொருத்தமிருப்பது; அததைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். மேம்பாட்டை விளைக்கையாவது - தன்னைப் பற்றினாரை ஸர்வஜ்ஞதமராக அபிமாநித்திருக்கும்படி பண்ணவற்றாகை. பொருள் என்று

பதார்த்தம். அதாகிறது தேஹம். இதுதான் தேஹாநுபந்தியான ப்ராக்ருத பதார்த்தங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். (போகவிட்டு) - வாஸனையோடே விட்டென்கை. சரீரகளால் அவை துஷ்கரமாகையாலே ப்ரக்ருதிப்ராக்ருதங்கள் அபுருஷார்த்தம் என்கிற ஜ்ஞாநத்தையுடைய னாகையல்லது புகுரவிட்டான் இவனாகிலிறே இவனால் போகவிடலாவது; மம மாயா துரத்யயா என்கிறபடியே ஈச்வரன் பந்தித்த பந்தத்தை இவனால் போக்கவொண்ணாதிறே. அநாத்மந்யாத்ம புத்திர்யா என்கிற ச்லோகத்தின்படியே தேஹத்தில் ஆத்மபுத்தியையும், தேஹாநுபந்தியான ப்ராக்ருத பதார்த்தங்களில் மமதா புத்தியையும், தேஹாதிரித்தமான ஆத்மாவில் ஸ்வதந்த்ர புத்தியையும் தவிருகை. அளவுடையரான ஸநகாதிகளுக்கும் செய்யலாவது இவ்வளவே. இரண்டு மரம் கூட நின்றால் ஒன்றை வெட்ட நினைத்தவன் ஒரு மரத்திலே கொத்திப் பெருங்காயத்தையிட அது பட்டுநிற்குமாபோலே, இப்ரதிபத்தி மாத்ரத்திலே இது விடும். “மெய்ம்மையை மிகவுணர்ந்து ஆம் பரிசுறிந்துகொண்டு” என்று மேலும் ஜ்ஞாந ப்ரகரணமாகையாலே, “போகவிட்டு” என்று ப்ரகரண பலத்தாலே ஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லிற்றாகக்கடவது.

விளக்கம் - (மேம்பொருள்) - இதற்கு மூன்றுவிதமான பொருள் உரைக்கலாம். அவையாவன - மேலெழுந்த பொருள், மேவின பொருள் மற்றும் மேம்பாட்டை விளைக்கும் பொருள் என்பதாகும். மேலெழுந்த பொருள் என்றால் - கர்மத்தின் தொடர்பு காரணமாக உண்டானதாய், எம்பெருமானைப் பற்றிய ஜ்ஞானம் உண்டானவுடன் கழிந்துவிடுவதாகும். இந்த உடலை இனிமையானது என்று எண்ணி, உடலைக் கொண்டு சுகங்களை அனுபவிக்கும் ஒருவன், “மேலோட்டமாகப் பார்த்தால் சுகம் அளிப்பதாக உள்ளது, ஆனால் ஆராய்ந்தால் இனிமை ஏதும் இல்லை”, என்று உணர்வதால் இந்த உடலை மேலெழுந்த பொருள் என்றதாகக் கூறலாம். மேவின பொருள் என்றால் - கீதையில் (7-14) - துரத்யயா - கடப்பதற்கு அரிது - என்பதற்கு ஏற்ப சேதனனால் பிரிக்க இயலாதபடி ஜீவனுடன் ஒட்டியுள்ள உடலைக் குறிக்கும். இந்த ஒட்டுதல் எப்படி உள்ளது என்றால், “நானே தேவன், நானே மனிதன்” என்று சொந்தம் கொண்டாடும்படி அல்லவோ உள்ளது? மேம்பாட்டை விளைக்கும் பொருள் என்றால் - “தாங்கள் அனைத்திலும் சிறந்தவர்கள்” என்ற உணர்வைத் தங்களை நாடி வருபவர்களிடம் உண்டாக்கும்படி செய்யவல்ல உடலாகும். இங்கு பொருள் என்றால் சரீரம் ஆகும். இதன் மூலம் சரீரம் மட்டும் அல்லாமல், சரீரத்துடன் தொடர்புடைய உலகவிஷயங்கள் அனைத்தும் கூறப்படுகின்றன. (போகவிட்டு) - அனைத்தையும் அவற்றின் வாஸனையுடன் கைவிட்டு. சரீரம் உள்ளவரையில் இவை எதனையும் விட இயலாது. ஆகவே இங்கு “விடுவது” என்பதன் மூலம், “சரீரம் மற்றும் அதனுடன் சேர்ந்தவை அனைத்தும் புருஷார்த்தங்கள் அல்ல”, என்ற ஜ்ஞானம் பெறுதலே உணர்த்தப்பட்டது. இந்த உடலுடன் உள்ள தொடர்பை உண்டாக்கியவன் அதில்

உள்ள ஜீவன் என்றால் மட்டுமே உடலுடன் கூடிய தொடர்பைக் கைவிட இயலும் அல்லவோ? ஆனால் அந்தத் தொடர்பை உண்டாக்கியவன் அவன் அல்லவே! கீதையில் (7-14) - மம மாயா துரத்யயா - என்னுடைய மாயை என்பது கடக்க அரியது - என்று கூறியபடி, ஈச்வரன் உண்டாகிய சரீரபந்தம் என்பதை ஜீவனால் கைவிட இயலாது அல்லவோ? ஆகவே “போகவிட்டு” என்பதன் மூலம் உணர்த்தப்பட்டது என்னவென்றால்: விஷ்ணுபுராணம் - அநாத்மந்யாத்ம புத்திர்யா - தான் அல்லாத சரீரத்தையே தான் என்று எண்ணும் புத்தி - என்பதற்கு ஏற்ப உடலையே ஆத்மா என்று எண்ணும் புத்தி, உடலுடன் தொடர்புடைய விஷயங்கள் அனைத்தும் தன்னுடையது என்று எண்ணும் புத்தி, உடலைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட ஆத்மா சுதந்திரமானது என்று எண்ணும் புத்தி ஆகியவற்றை நீக்குதலே ஆகும். மிகுந்த ஜ்ஞானம் உள்ள ஸனகர் உள்ளிட்ட பலரும் இதனை மட்டுமே செய்ய இயலும். இரண்டு மரங்கள் ஒன்றுடன் ஒன்று இணைந்து நிற்கும்போது, அவற்றில் ஒன்றை மட்டுமே வெட்டுவதற்கு ஒருவன் வருகிறான்; அவன் வெட்டவேண்டிய மரத்தில் பெரிய காயம் ஒன்றை உண்டாக்கினால், அது மட்டுமே பட்டுப்போகும். இது போன்று பிணைந்து நிற்கும் ஆத்மா மற்றும் சரீரம் ஆகியவற்றில் மேலே கூறியபடியுள்ள புத்திகளை நீக்கினால், உடலானது தானாகவே கழிந்துவிடும். “மெய்ம்மையை மிகவுணர்ந்து ஆம் பரிசறிந்துகொண்டு” என்று தொடர்ந்து ஜ்ஞானத்தைப் பற்றிக் கூறுவதால், “போகவிட்டு” என்ற பதம் மூலம் ஜ்ஞானத்தைக் கூறினார் என்றே கொள்ளவேண்டும்.

வ்யாக்யானம் - (மெய்ம்மையை மிகவுணர்ந்து) - மெய்யென்கிறது ஆத்மாவை.
 “மெய்” என்ன ஆத்மாவைக் காட்டுமோவென்னில், ஸத்யஞ்சாந்ருதஞ்ச ஸத்யம் அபவத் என்கிற ச்ருதிச்சாயையாலே அருளிச்செய்கிறார். ஸத்யசப்தம் அஸத்யாத் வ்யாவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறதன்று; ஆத்மஸ்வரூபத்தின் நித்யதையைச் சொல்லுகிறது. “மெய்ம்மை” என்றொரு முழுச்சொல்லாய், ப்ரத்யக் விஷயத்தைச் சொல்லுகிறது; “கைம்மை, பொய்ம்மை” என்னுமாபோலே. ஆக “மெய்ம்மை” என்றா மெய்யான தன்மை என்றபடி. (மிகவுணர்ந்து) - “தேஹமே ஆத்மா” என்றிருக்கும் லோகாயதிகளளவன்றிக்கே, “தேஹாதிரித்தமாய் நித்யமாயிருக்கும் ஆத்மா” என்னும் மீமாம்ஸகளளவன்றிக்கே, “ஜ்ஞானம் ஆகந்துகம்” என்னும் வைசேஷிகளளவன்றிக்கே, ஸ்வயம்ப்ரகாசமாய், நித்யமாய், ஜ்ஞானகுணகமாய், அணுபரிமாணமாய், ஈச்வரனுக்கு அநந்யார்ஹசேஷமாய், அதுதான் ததீயசேஷத்வ பர்யந்தமாக உணருகை. அதாவது - ஆத்மாவை உள்ளபடி உணருகை.

விளக்கம் - (மெய்ம்மையை மிகவுணர்ந்து) - “மெய்” என்பதன் மூலம் ஆத்மா கூறப்பட்டது. “மெய்” என்ற பதம் ஆத்மாவை எப்படி உணர்த்துவதாகும் என்ற கேள்வி எழலாம். தைத்திரீயம் - ஸத்யஞ்சாந்ருதஞ்ச ஸத்யம் அபவத் - ஸத்யம் எனப்படும் சேதனம், அஸத்யம் எனப்படும் அசேதனம் - என்ற ச்ருதி வரிக்கு ஏற்ப

அருளிச்செய்தார். இங்குள்ள ஸத்யம் என்ற பதம் அஸத் பொருளைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட பொருளைக் கூறுவதல்ல; ஆத்மாவின் நித்தியத்தன்மையை உரப்பதாகும். "மெய்ம்மை" என்பது முழுச்சொல்லாகத் தனக்குத்தானே ப்ரகாசமாக உள்ள ஆத்மாவைக் குறித்தது. "கைம்மை, பொய்ம்மை" என்று கூறுவது போன்று "மெய்ம்மை" என்றார். ஆகவே "மெய்ம்மை" என்றால் மெய்யான தன்மை என்று கருத்து. (மிக உணர்ந்து) - "இந்த உடலே ஆத்மா" என்று கூறும் லோகாயதன் போன்று அல்லாமல், "உடலைவிட வேறுபட்ட ஆத்மா நித்தியமானது, சுதந்திரமானது" என்று கூறும் மீமாம்ஸகன் போன்று அல்லாமல், "ஆத்மாவைப் பற்றிய அறிவே மோக்ஷம்" என்று கூறும் வைசேஷிகள் போன்று அல்லாமல் ஆத்மாவை உள்ளது உள்ளபடி அறிந்துகொண்டு. அதாவது - ஆத்மா தானே ப்ரகாசிப்பவன், நித்தியமானவன், ஞானம் என்பதைக் குணமாகக் கொண்டவன், அணு அளவான ரூபம் கொண்டவன், ஈச்வரனுக்கு மட்டுமே வசப்பட்டவன், ஈச்வரனின் அடியார்களுக்கு வசப்பட்டவன் என்று அறிவதாகும்.

வ்யாக்யானம் - (ஆம்பரிசறிந்து கொண்டு) - ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்கள் த்யாஜ்யம் என்று அறிந்து, ஆத்மாவை உள்ளபடி உணர்ந்தால் பின்னை, ஆம்பரிசாவது கைங்கர்யமேயாய்த்து. ஆம்பரிசு - வர்த்திக்கும்படி அறிந்து. ஆத்மாபிமாநாநு ரூபமாகவாய்த்து வருத்தி ஹேதுக்கள்தான் இருப்பது. தன்னைத் திர்யக்காக அபிமாநித்தபோது த்ருண ஸமுஹமாய்த்து வருத்தி ஹேதுவாகக்கடவது; "மநுஷ்யோஹம்" என்று அபிமாநித்தபோது அந்நம் வருத்தி ஹேதுவாகக்கடவது; "தேவோஹம்" என்றபோது அம்ருதம் வருத்தி ஹேதுவாகக்கடவது; "தாலோஹம்" என்றபோது கைங்கர்யமே வருத்தி ஹேதுவாகக்கடவது; ப்ரக்ருதிப்ராக்ருதங்களில் ஸங்கோசம்போய் ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடியறிந்தால் ஸஹஜ கைங்கர்யமேயிறே வருத்தி ஹேதுவாவது. (அறிந்துகொண்டு) - "நிதியெடுத்துக்கொண்டு" என்னுமபோலே, ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்கள் த்யாஜ்யம் என்கிற ஜ்ஞாநமும், ஆத்மா பகவத்பரதந்த்ரமென்கிற ஜ்ஞாநமும், ப்ராப்யம் கைங்கர்யம் என்கிற ஜ்ஞாநமுமிறே சேதநனுக்கு வேண்டுவது; விடுவிக்கையும் பற்றுவிக்கையும் உபாயபூதனான ஈச்வரன் க்ருத்யமிறே. "மேம்பொருள், மெய்ம்மை, ஆம்பரிசு" என்கிற இவை அவ்வோ பதார்த்தங்களுக்கு வாசகமன்றிக்கேயிருக்க தத்தத் ஸ்வபாவவாசியான சப்தங்களாலே, மறைத்து அருளிச்செய்கிறார் அர்த்த கௌரவத்தாலே.

விளக்கம் - (ஆம்பரிசறிந்து கொண்டு) - ப்ரக்ருதி தொடர்பின் விளைவான சரீரமும், அதனுடன் சேர்ந்த அனைத்தும் கைவிடப்பட வேண்டியவை என்று அறிந்துகொண்டு, ஆத்மாவைப் பற்றி உள்ளது உள்ளபடி அறிந்துகொண்டு, அதன் பின்னர் உண்டாகும் ஆம்பரிசு என்பது ஈச்வரனுக்குச் செய்யும் கைங்கர்யங்களே ஆகும். தன்னுடைய ஆத்மாவை ஒருவன் எப்படி நினைக்கிறானோ அப்படியே அவனுக்கு வளர்ச்சிக்குக் காரணமான ஆம்பரிசு அமைகிறது. ஓர் ஆத்மா விலங்கின்

சரீரத்தில் உள்ளதால், தான் அந்த விலங்கு என்று எண்ணும்போது, அந்த விலங்கிற்கு ஏற்ற உணவாக உள்ள ஏதோ ஒரு பொருளே ஆம்பரிசாகிறது. “நான் மனிதன்” என்று ஆத்மா எண்ணினால், சோறு முதலானவை வளர்ச்சிக்குக் காரணமான ஆம்பரிசாகின்றன. “நான் தேவன்” என்று எண்ணினால், அமிர்தம் என்பது வளர்ச்சிக்குக் காரணமான ஆம்பரிசாகிறது. “நான் எம்பெருமானின் தாஸன்” என்று எண்ணினால், கைங்கர்யம் என்பது வளர்ச்சிக்குக் காரணமான ஆம்பரிசாகிறது. ப்ரக்ருதி தொடர்பின் விளைவான சரீரம் மற்றும் அதனுடன் சேர்ந்த அனைத்துடனான தொடர்பு உள்ளதால் அறிவானது சுருங்கிய நிலையிலேயே உள்ளது. அந்தச் சுருக்கம் நீங்கி, ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை உள்ளது உள்ளபடி அறியும்போது, ஆத்மாவின் இயல்பாக உள்ள கைங்கர்யம் என்பதே வளர்ச்சிக்குக் காரணமான ஆம்பரிசாகிறது. (அறிந்துகொண்டு) - “புதையலை எடுத்துக் கொண்ட பின்னர்” என்று கூறுவது போன்று இந்த ஞானத்தின் மேன்மையைக் கூறுகிறார். சரீரம் போன்றவை கைவிடத்தக்கவை என்னும் ஞானம், ஆத்மாவானது எம்பெருமானுக்கு மட்டுமே வசப்பட்டது என்னும் ஞானம், தன்னுடைய ப்ராப்யம் என்பது கைங்கர்யம் என்னும் ஞானம் ஆகியவை மட்டுமே சேதனனுக்கு இருக்கவேண்டியது ஆகும். ஒரு சேதனனை பந்தங்களிலிருந்து விடுவிப்பதும், தன்னைப் பற்றும்படிச் செய்வதும் உபாயமாக உள்ள ஸர்வேச்வரனின் செயலே அல்லவோ? “மேம்பொருள்” என்பது சரீரம் என்பதையும், “மெய்ம்மை” என்பது ஆத்மா என்பதையும், “ஆம்பரிசு” என்பது கைங்கர்யம் என்பதையும் நேரடியாகக் குறிக்கவில்லை என்றாலும் அவற்றின் தன்மைகள் அந்தப் பதங்களில் உள்ளதை மறைமுகமாக உணர்த்துகிறார். இது ஏன் என்றால், இந்தப் பதங்களின் மூலம் உணர்த்தப்படும் அர்த்தங்களின் மேன்மை காரணமாக ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (ஐம்புலனகத்தடக்கி) - இந்திரியங்களைத் தன்னுள்ளேயாம்படி பண்ணி. அதாவது, தன் வசத்திலேயாம்படி பண்ணுகை. “மேம்பொருள் போகவிட்டு” என்கிற முதல் வார்த்தையிலே போயிருக்க, “ஐம்புலனகத்தடக்கி” என்கிறது கீழ்ச்சொன்ன கைங்கர்யத்திலே “மமேதம்” என்கிற புத்தியைத் தவிருகை. கைங்கர்யத்திலும் நியமிக்க வேண்டுவன சிலவுண்டு; அவற்றையாய்த்து இங்குச் சொல்லுகிறது. தனக்கு இனிதாகப் பண்ணும் கைங்கர்யமும் அபுருஷார்த்தம்; தனக்கும் அவனுக்கும் இனிதாகப் பண்ணும் கைங்கர்யமும் அபுருஷார்த்தம்; அவனுக்கே ப்ரயோஜநமாகப் பண்ணுமதுவே புருஷார்த்தம். “தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளுமீதே” என்றும், “ரமமாணா வநே த்ரய:” என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. ஆக இவ்வளவால், உத்தரகண்டார்த்தமான ப்ராப்யம் சொல்லிற்றாய்விட்டது. “மேம்பொருள் போகவிட்டு” என்றும், “ஐம்புலனகத்தடக்கி” என்றும் நமச்சப்தார்த்தம் சொல்லப்பட்டது. “மெய்ம்மையை மிகவுணர்ந்து” என்கிற

இது, நாராயண பதத்தில் நாரஸ்ப்தார்த்தம் சொல்லிற்றாய், அந்த சேஷத்வத்துக்கு ப்ரதி ஸம்பந்தியையொழிய ஸ்திதியில்லாமையாலே சேஷித்வம் ஆர்த்தமாகச் சொல்லிற்றாய்த்து. “ஆம்பரிசறிந்து கொண்டு” என்று சதுர்த்தியிலர்த்தம் சொல்லிற்றாய்த்து. “உணர்ந்து” என்று கொண்டு ஜ்ஞாத்தருத்வபரமாகச் சொல்லுகையாலே ப்ரணவார்த்தம் சொல்லிற்றாய்த்து.

விளக்கம் - (ஐம்புலனகத்தடக்கி) - இந்த்ரியங்களைத் தன்னுள்ளேயே இருக்கும்படிச் செய்து. அதாவது, தன்னுடைய வசத்திலே அவை உள்ளதுபோல் செய்து. “மேம்பொருள் போகவிட்டு” என்கிற முதல் வார்த்தை மூலமாகவே சரீரத்துடன் இணைந்த இந்த்ரியங்களின் வசப்படுதலும் கூறியாகிவிட்டதே, இங்கு மீண்டும் ஏன் கூறவேண்டும்? ”ஐம்புலனகத்தடக்கி” என்பதன் மூலம் மேலே கூறப்பட்ட எம்பெருமானுக்குச் செய்யும் கைங்கர்யங்களில் “இந்தக் கைங்கர்யம் மூலம் எனக்கு மகிழ்ச்சி உண்டாகிறது” என்ற சிந்தனையை நீக்குவது பற்றியே கூறப்படுகிறது. கைங்கர்யம் என்பதிலும் சில விதிமுறைகள் உள்ளன. அவற்றை இங்கு கூறுகிறார். தனக்கு இனிமையாக உள்ளது என்பதற்காகச் செய்யப்படும் கைங்கர்யம், தனக்கும் அவனுக்கும் இனிமையாக உள்ளது என்பதற்காகச் செய்யப்படும் கைங்கர்யம் ஆகிய இரண்டுமே புருஷார்த்தங்கள் ஆகாது. கைங்கர்யம் என்பது ஸர்வேச்வரனுக்கு மட்டுமே உகப்பை உண்டாக்கவேண்டும். அவனுடைய பயனுடையதாக இருப்பது மட்டுமே புருஷார்த்தமான கைங்கர்யமாகும். இதனைத் திருவாய்மொழியில் (2-9-4) - தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளுமீதே - என்பதிலும், இராமாயணம் - ரமமாணா வநே த்ரய: - மூவரும் வனத்தில் இன்பத்துடன் வாழ்ந்தனர் - என்பதிலும் காண்க. ஆக இதுவரை த்வயத்தின் உத்தரகண்டத்தின் பொருளான ப்ராயம் கூறப்பட்டது. மேலும் இங்கு திருவஷ்டாசுரம் கூறப்பட்டதையும் காண்போம். “மேம்பொருள் போகவிட்டு” என்றும், “ஐம்புலனகத்தடக்கி” என்றும் கூறியதன் மூலம் திருவஷ்டாசுரத்தின் “நம:” என்பதன் பொருள் கூறப்பட்டது. “மெய்ம்மையை மிகவுணர்ந்து” என்பதன் மூலம் “நாராயண” என்பதில் உள்ள “நார” என்பதன் பொருள் கூறப்பட்டது. இத்தகைய அடிமைத்தனம் என்பது எம்பெருமானை முன்னிட்டே கைகூடுவதால், அவனுடைய எஜமானத்தன்மையும் இதில் உணர்த்தப்பட்டது. “ஆம்பரிசறிந்து கொண்டு” என்பதன் மூலம் “ஆய” என்பதன் நான்காம் வேற்றுமையின் பொருள்

உணர்த்தப்பட்டது. “உணர்ந்து” என்று அறிபவனாகிய ஜீவன் கூறப்படுவதால், ஜீவனையும் கூறுகின்ற ப்ரணவம் உணர்த்தப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - இப்பாட்டில் குறையும் பூர்வார்த்தத்தில் சொல்லுகிற ப்ராபகத்வத்தைச் சொல்லுகிறது. (காம்பறத் தலைசிரைத்து) - காம்பற = உபாயாந்தரங்களில் தனக்குண்டான தொற்றை, தலைசிரைத்து = தன் தலையிலுண்டான துரிதங்களைப் போக்கி. தன் தலையில் கிடந்த ஸாதநாந்தரங்களின் தொற்றை அறுத்து என்றபடி. தலைமயிராகிறதுதான் அபிமாநஹேதுவிநே. கோமுற்றவர் தண்டிக்குமிடத்தில் தலையைச் சிரைக்கிறது அபிமானத்தைப் போக்குகிறபடியாய்த்து. ஏகாந்தியாயும் ஸந்யாஸியாயும் வபநம் பண்ணுகிறது தன் அபிமாநத்தைத் தானே போக்குகிறபடியிநே. தண்டமுகத்தாலே பிறர் அபிமானத்தைப் போக்குவதும் இம்முகத்தாலே; ஸ்வாபிமானத்தைப் போக்குவதும் இம்முகத்தாலேயிநே. ஆக, அஹங்கார கர்ப்பமான உபாயாந்தர பரித்யாகத்தைச் சொன்னபடி. உபாயாந்தர பரித்யாக பூர்வகமாகவிநே ஸித்தோபாய பரிக்ரஹமிருப்பது. “காம்பறத் தலைசிரைத்து” என்றவிதும் அர்த்த கௌரவத்தாலே மறைத்து அருளிச்செய்கிறார். இவரேயன்று, அர்த்த கௌரவத்தாலே ச்ருதியும் த்வா ஸுபர்ணா இத்யாதிகளிலே அர்த்தங்களை மறைத்துச் சொல்லும்; அந்த ச்ருதிச் சாயையாலே அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - இனிவரும் இரண்டு வரிகள் மூலம் த்வயத்தின் பூர்வகண்டத்தில் உரைக்கப்பட்ட ப்ராபகம் கூறப்படுகிறது. (காம்பறத் தலைசிரைத்து) - காம்பற என்றால் “மற்ற உபாயங்களில் தான் கொண்டிருந்த அனைத்து தொடர்புகளும் நீங்கும்படியாக” என்று பொருள். தலைசிரைத்து என்றால் “தனது தலையில் பாரமாகக் கொண்டிருப்பவை. தனது தலையில் கொண்டுள்ள மற்ற ஸாதனங்கள் என்பவற்றின் அனைத்து தொடர்புகளும் நீங்கும்படியாக” என்று பொருள். தலைமுடி என்பது தன்னை உயர்ந்தவன் என்று காட்டிக்கொள்வதற்குக் காரணம் ஆகும். ஒருவனைத் தண்டிக்கும்போது அவனது தலைமுடியைச் சிரைத்தல் என்பது இந்த எண்ணத்தை அழிப்பதற்கே ஆகும். ஏகாந்திகளும், ஸந்ந்யாஸிகளும் தங்கள் தலைமுடியைச் சிரைத்துக் கொள்ளுதல் என்பது தங்களுக்கு இந்த எண்ணம் உண்டாகாமல் இருக்கவே ஆகும். ஆக இந்தச் செயலால் தன்னுடைய அபிமானமும், மற்றவர்களின் அபிமானமும் நீங்குவது காணலாம். ஆக, “நான்

உபாயங்களைக் கைக்கொள்கிறேன்” என்ற அஹங்காரம் உண்டாவதற்குக் காரணமான மற்ற உபாயங்களைக் கைவிடுதல் பற்றி உரைத்தார். இப்படி மற்ற உபாயங்களை அடியுடன் கைவிட்ட பின்னர் அல்லவோ ஸித்தோபாயமான ஈச்வரனை உபாயமாகக் கைக்கொள்ளவேண்டும்? இந்த அர்த்தங்கள் மிகவும் உயர்ந்தவை என்பதால், இவற்றின் கம்பீரம் கருதி ”காம்பறத் தலைசிரைத்து” என்று மறைமுகமாக இவற்றை உரைத்தார். இவர் மட்டும் இவ்விதம் மறைமுகமாக உரைப்பவர் இல்லை. உபநிஷத்தும் - த்வா ஸுபர்ணா - அழகான சிறகுகளைக் கொண்ட - என்பதன் மூலம் மறைவாகவே பொருளை உரைப்பதாக உள்ளது (இதனை திருமாலை வ்யாக்யான ப்ரவேசத்தில் காண்க). அந்த ச்ருதி போன்று இவரும் மறைமுகமாக இவற்றை உரைத்தார்.

வ்யாக்யானம் - (உன்கடைத்தலையிலிருந்து) - உன் தலைக்கடையென்றபடி. சரணை என்கிற ஸ்தாநத்திலே “கடைத்தலை” என்கிறார். ஸ்வநிகர்ஷத்தை அநுஸந்தித்துத் திருவடிகளிலே கிட்டமாட்டாமையாலும், ஸம்ஸாரத்தின் தண்மையை அநுஸந்தித்துப் புறம்பு போகமாட்டாமையாலும், திருவாசலைப் பற்றுகிறார். திருக்கண்ண மங்கையாண்டான், ஒரு ஸம்ஸாரி, தன் வாசலைப் பற்றிக் கிடந்ததொரு நாயை நலிந்தவனை வெட்டித் தானும் குத்திக் கொண்டபடியைக் கண்டு, “ஒரு தேஹாத்மாபிமாநியளவு இதுவானால், பரம சேதனன் யமாதிகள் கையில் நம்மை விட்டுக்கொடான்” என்று திருவாசலைப் பற்றிக் கிடந்தானிறே. (இருந்து) - விஷயாந்தர ப்ராவண்யத்தாலே பரகுபரகென்று திரிந்தவன், மரக்கலத்துக்கு நங்கூரம் விழவிட்டாற் போலே அத ஸோபயங்கதோ பவதி என்று, அபய ஸ்தாநத்தைப் பற்றி நிர்ப்பயனாயிருந்தபடி. (வாழும்) - உபாயமும் ஈச்வரனேயானால் போகமிறே பின்புள்ளது. “இருந்து வாழும்” என்று அவ்விருப்புத்தானே வாழ்ச்சியான இருப்பு என்றுமாம். (சோம்பரை உகத்திபோலும்) - உன் பக்கலிலே ந்யஸ்தபரராய் ஸ்வஹிதத்தில் சோம்பினவர்களைக் கண்டால் உனக்குத் திருவுள்ளம் இங்ஙனே உகந்தாகாதே இருப்பது? “வாழும் சோம்பர்” என்று கெடும் சோம்பரை வ்யாவர்த்திக்கிறது என்றுமாம். அதாகிறது - சாஸ்த்ரத்தில் நாஸ்திகராய்க் கர்த்தவ்யங்களை விடுகையன்றிக்கே, ஆஸ்திக்யாதிரேகத்தாலே நிரபேசேஷாபாயத்தை ஸ்வீகரித்து, பகவதநுபவமே யாத்ரையாய் ஸ்வஹிதத்தில் சோம்பியிருக்கை. (போலும்) - நித்யஸூரிகளை உகக்குமாபோலே சோம்பரை உகத்தி. (சூழ்புனலரங்கத்தானே) -

இது நீர் அறிந்தபடி எங்ஙனையென்னில், கோயிலிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிற இதுதானே அறிவிக்கிறதில்லையோ? நீர் வாய்ப்பையும், நிழல் வாய்ப்பையும் பற்றக் கண்வளர்ந்தருளுகிறாரென்று பேராய், “ஒரு சோம்பரைக் கிடைக்குமோ?” என்னும் நசையாலேயிறே தேவரீர் சோம்பாதே கண்வளர்ந்தருளுகிறது. ”காம்பறத் தலைசிரைத்து” என்றவிடம் உபாய ஸ்வீகாரத்துக்கு அங்கமான உபாயாந்தர பரித்யாகத்தைச் சொல்லுகிறது. “சூழ்புனலரங்கத்தானே - உன் கடைத்தலை” என்று நாராயண சப்தார்த்தமான சீலாதிகளை நினைக்கிறது.

விளக்கம் - (உன்கடைத்தலையிலிருந்து) - உன் தலைக்கடை என்று கொள்ளவேண்டும். த்வயத்தில் உள்ள சரணை என்ற பதம் திருவடிகளை உணர்த்துவதால், “தலைக்கடை” என்கிறார். தன்னுடைய இழிந்த நிலையை எண்ணி எம்பெருமானின் திருவடிகளின் அருகில் இவர் செல்லாமல் உள்ளதாலும், ஸம்ஸாரத்தின் தாழ்வைக் கண்டு இவர் அவனை விட்டு மற்ற விஷயங்களின்பால் செல்லாமல் உள்ளதாலும், அவனுடைய திருவாசலைப் பற்றுகிறார். திருக்கண்ணமங்கையாண்டான் ஒரு நிகழ்வைக் கண்டார். ஒரு நாயை வளர்த்து வரும் ஒருவன், தன்னுடைய நாயை துன்புறுத்திய மற்றொருவனை கொலை செய்துவிட்டு, தன்னைத் தானே குத்திக் கொண்டு இறந்ததைக் கண்டார். தனது மனதில், “சரீரமே ஆத்மா என்று எண்ணும் ஒரு ஸம்ஸாரிக்கு மற்றொரு உயிரின் மீது இத்தனை ஈடுமாடு இருந்தால், பரமாத்மாவிற்கு எத்தனை பாசம் நம் மீது இருக்கும்? இப்படி உள்ளபோது நம்மை ஒருபோதும் யமன் உள்ளிட்டவர்களிடம் அவன் காட்டிக் கொடுக்க மாட்டான்”, என்று முடிவு செய்தார். உடனே தன்னுடையதான அனைத்தையும் விட்டு, ஸர்வேச்வரனின் கோயில் தலைவாசலிலே எப்போதும் கிடந்தார். (இருந்து) - உலக விஷயங்களில் உள்ள ஈடுபாடு காரணமாக பரபர என்று திரிந்த ஒருவன், கப்பல் ஒன்று நங்கூரம் வீசப்பட்டால் எவ்விதம் ஒரே இடத்தில் அசையாமல் நிற்குமோ அது போன்று, தைத்திரீயம் - அத ஸோபயங்கதோ பவதி - அவன் ஸம்ஸார பயம் நீங்கப் பெறுகிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப, தனக்கு அபயம் அளிக்கும் இடமான எம்பெருமானைப் பற்றிய பின்னர் ஸம்ஸார பயம் நீங்கி நிற்பான். (வாழும்) - எம்பெருமானை அடைய உதவும் உபாயம் என்பதும் எம்பெருமானாகவே உள்ளபோது, வேறு ஏதும் முயற்சிக்காமல் அவனை அனுபவிப்பது மட்டுமே வாழ்க்கையாக இருக்கும் அல்லவோ? ”இருந்து வாழும்” என்பதன் மூலம் அவனை உபாயமாகக் கொள்வதே வாழ்க்கை என்றார். (சோம்பரை உகத்திபோலும்) - தங்களைக் காப்பாற்றும் முழுப்பொறுப்பையும் உன்னிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு, தங்களது வாழ்க்கை என்பதைப் பற்றிச் சிறிதும் கவலை கொள்ளாமல் சோம்பலுடன் உள்ளவர்களைக் காணும்போது உன்னுடைய திருவுள்ளம்

இத்தனை மகிழ்வா அடையும்? “வாழும் சோம்பர்” என்றால் – தனக்காக வாழ்வதில் சோம்பலை உடையவர்கள் கெடும் சோம்பர்கள் ஆவர்; எம்பெருமானுக்காக மட்டுமே வாழ்ந்து, அதனால் தங்களைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல் சோம்பலைக் கொண்டவர்கள் வாழும் சோம்பர் ஆவர். இவர்கள் சாஸ்திரங்களின் மீது நம்பிக்கை இல்லாமல் அவற்றில் விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களை இயற்றாமல் இருப்பதில்லை; மாறாக, மிகவும் சிறந்த ஆஸ்திகர்களான இவர்கள் தங்களிடம் எதனையும் எதிர்பாராமல் உள்ள உபாயமான எம்பெருமானை மட்டுமே பற்றியவர்களாக, அவனை அனுபவிப்பது மட்டுமே தங்கள் கர்மமாக, தங்களது வாழ்வைப் பற்றிய கவலை சிறிதும் இல்லாத சோம்பேறிகளாக இருப்பார்கள். (போலும்) – நித்யஸூரிகளைக் கண்டால் எத்தனை மகிழ்வு கொள்வாயோ அது போன்று இந்தச் சோம்பேறிகளைக் கண்டால் மகிழ்வாய் போலும். (சூழ்புனலரங்கத்தானே) – இதனை நீ எப்படி உணர்த்துகிறாய் என்றால், திருவரங்கத்தில் கண்வளர்வது மூலமே அன்றோ? பெரியபெருமாள் சயனித்துள்ள விதத்தைக் காணும்போது, “இவன் இங்குள்ள காவேரி நீருக்காகவும், அடர்ந்த சோலையின் நிழலுக்காகவும் சயனித்துள்ளான் போலும்”, என்றே எண்ணுவார். ஆனால் அவனோ தனது மனதில், “இது போன்று தன்னைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல், நமக்காக வாழும் சோம்பேறி ஒருவனாவது சிக்கமாட்டானா?”, என்று எண்ணியபடி மிகுந்த ஆசையுடன் கண்வளர்கிறான். இப்படியாக ஒருவனைத் தன்னுடன் இணைப்பதில் இவன் சற்றும் சோம்பல் கொள்வதில்லை. “காம்பறத் தலைசிரைத்து” என்பதன் மூலம் உபாயமான எம்பெருமானைப் பற்றுவதற்கு அங்கமாக உள்ள “மற்ற உபாயங்களைக் கைவிடுதல்” என்பது கூறப்படுகிறது. “சூழ்புனலரங்கத்தானே – உன் கடைத்தலை” என்பதன் மூலம் நாராயண என்பதன் ஆழ்பொருளான ஸௌசீல்யம் போன்றவை உணர்த்தப்பட்டன.

வ்யாக்யானம் – பிராட்டி ஸ்வரூப நிரூபக தர்மமாகையாலும், நாராயண சப்தத்தில் அந்தர்பூதையாகையாலும், “உன்” என்கிற இதிலே லக்ஷ்மீஸம்பந்தம் அநுஸந்தேயம். “கடைத்தலை” என்றது “சரணை” என்றபடி. “இருந்து வாழும்” என்று க்ரியா பதத்திலே உபாயாத்யவஸாயத்தையும், அதுதானே போகரூபமாயிருக்கிறபடியும் சொல்லிற்று. “சோம்பரை” என்று ப்ரபத்யே என்கிற உத்தமனாலே ஆக்ஷிப்தனான அதிகாரியைச் சொல்லுகிறது.

விளக்கம் – பெரியபிராட்டியானவள் ஸ்வரூப நிரூபக தர்மமாக உள்ளதாலும், நாராயண என்ற பதத்தின் உள்ளே இருப்பவளாக உள்ளதாலும், “உன்” என்ற பதம் மூலம் மஹாலக்ஷ்மியின் ஸம்பந்தம் உணர்த்தப்பட்டது. “கடைத்தலை” என்னும் பதம் மூலம் “சரணை” என்பது கூறப்பட்டது. “இருந்து வாழும்” என்பதன் மூலம் – ப்ரபத்யே என்ற பதம் மூலம் காண்பிக்கப்படும் “எம்பெருமானே உபாயம்” என்னும்

மன உறுதி மற்றும் அந்த உறுதியான நிலையே இன்பமாக உள்ள நிலையும் உணர்த்தப்பட்டது. ப்ரபத்யே என்பதன் மூலம் கூறப்படும் ப்ரபன்ன அதிகாரியின் தகுதியானது "சோம்பரை" என்பதன் மூலம் உணர்த்தப்பட்டது.

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்